

Távol önmagadtól

Készült 2010-ben, a Női Kreativitás Évében.

Alkotótársak: D. Bikfalvi Moni
X
Y
Z

A Te neved is itt lesz? ☺

Első fejezet

Október

Hétfő

LANA kinyitotta az ajtót, és egy pillanatig némán állt a sötét ház előtt. Nem tudta. Fogalma sem volt róla, hogy ilyen lesz – hogy abban a pillanatban, amint megérkezik, előnti a bizonyosság, az a biztos tudat, hogy végre hazaérkezett.

Ha tudta volna, sokkal hamarabb eljön.

Könnyebb lett volna persze, ha nappal van, egy szép őszi délután, amikor laposan süt a nap, és enyhe szellő mozgatja az ágakat. Azaz ha pontosan olyan lett volna minden, mint azon a napon, amikor Lana utoljára járt itt. De hát az életben ritka, hogy valami tökéletes legyen. A napos délután helyett késő este volt, majdnem éjszaka, dermedtően hideg szél fúj, és szakadt az eső. Jellemző.

Lanának fogalma sem volt, miért ilyen boldog mégis.

Azazhogy nem, ez nem igaz. Nem *indokolt*, hogy boldog legyen, valószínűleg ellenkezik a józan ésszel, ahogy mindenki mondta, a szülei, a barátnői, mindenki. Mégis boldog volt, és azt is pontosan tudta, hogy mi okozza a jó hangulatát. Megcsinálta. Senki nem hitte volna el, a legkevésbé ő maga, de megcsinálta. Itt van, és itt vannak a lányok is, és most már tényleg a maga ura. Megcsinálta.

Mélyet sóhajtott a nedves, földszagú levegőből, és néma öröm töltötte el, mert tudta, hogy ezentúl mindig érezheti ezt az illatot.

A szabadság illatát.

Most azonban mozdulnia kellett. A lányok felébredhetnek a kocsiban, neki pedig dolga van.

Megfordult egy pillanatra, kinézett az autóra, de a fényszórók elvakították, nem látta, mi történik odabent. Biztosan alszanak, nyugtatta meg magát, azután bement, hogy megkeresse a villanyórát. Nem ácsoroghat itt a sötétben tovább.

Kedd

AZ ESŐ reggelre sem állt el. Mit is várjunk októberben, gondolta Lana, és még jobban befészkelte magát a paplanja alá. Ami azt illeti, nem ezt várta. Hiszen októberben is lehet szép idő.

De tulajdonképpen nem bánta, esik-e vagy sem. Oldalra sandított, azon igyekezve, hogy ne nagyon moco-rogjon, és elmosolyodott, amikor meglátta a két kis szőke fejcskét. Közeledett a hét óra, amikor a lányok menetrendszerűen felébrednek, és ha egyikük véletlenül aludna is tovább, a másik úgysem hagyja. De legtöbbször nem volt szükség ébresztésre. Egyszerre ébredtek, ahogyan egyszerre csináltak szinte mindent; majdnem kísérteties volt, ahogy egyformán biggyedt le az ajkuk alvás közben, vagy ahogy a másik oldalukra fordulva egészen egyforma pózt vettek fel, ha Lana megigazította rajtuk a takarót. Egypetéjű ikrek. Két aranyszőke, csokoládészín-szemű csoda. Lana kicsi kincsei.

Az este csak annyi ereje volt, hogy nagyjából kiszellőztessen, felhúzza az ágyneműt és tejet melegítsen az ikreknek, aztán bezuhantak mindnyájan az ágyba. A holmijaik nagy része még dobozokban volt, csak a pizzamáikat vette elő. És egy ágyban aludtak. Micsoda mennyei élvezet.

A saját gyerekkori ágya szerencsére megvolt még, egy hatalmas dupla ágy, amelyben annyi éjszakán át álmodozott. Szerette, ha nagy helye van, sokszor keresztben fekve ébredt, Jancsi ugratta is miatta eleget, még a házasságuk első éveiben. Aztán már morgott vele, és mire a lányok megszülettek, Lana megtanult a saját helyén aludni. Amúgy is megváltozott az éjszakai rutinja: azelőtt végigaludta az éjszakát, mint akit fejbe vertek, de a gyerekek születése óta minden neszre felriadt. Az anyasággal jár.

Kézenfekvő volt, hogy a saját régi szobájába költözzön. Nem pusztán az emlékek miatt, de praktikus szempontokból is. Ez volt a legkisebb szoba a házban, pillanatok alatt felmelegítette a villany hőszugárzó, és a hatalmas ágyban bőven elfértek mindannyian. Az ikrek is élvezték a dolgot, nem mintha túl sokat felfogtak volna az egészségből, de ritka élvezet volt, hogy egy ágyban alhatnak, ráadásul az anyjukkal együtt. Kétévesen minden egyszerű, gondolta Lana, az élet csupa kaland és móka. Megbirkózni két állandóan kalandozó és mókázó kis ördögfiókával viszont egészen más.

Évezte minden percét.

És persze ez volt az egyik oka, ismerte el, hogy Jancsi mellőzve érezte magát. Egy házasság mindig két emberen múlik, és tény és való, hogy mindketten sokat hibáztak. Most már végig tudta ezt gondolni, így, ilyen higgadtan, most, hogy végre egyedül lehetett a gyerekekkel, és az egész csúnya ügy a hátuk mögött volt.

Higgadtan? Higgadtan?! Lana csak akkor vette észre, hogy percekig visszatartotta a lélegzetét, amikor hirtelen levegőért kellett kapnia. Ránézett ökölbe szorult kezére, és tudatosan igyekezett ellazítani megfeszült izmait.

Ez nevetséges.

Felült, és lassan kifújta a levegőt. Megrázta, hogy még mindig így reagál, ha csak eszébe jut az egész. Mikor fog végre túljutni rajta? Hány hónapnak kell még eltelnie, amíg...

Ekkor azonban valóban egy csapásra megnyugodott. Mert a paplan alól felemelkedett az egyik szőke fejecske, aztán a másik is, és Lanára négy apró, egészen egyforma barna szem mosolygott, az álomtól még kissé ködös tekintettel.

– Mamamama – motyogta Kincső, és odamászott az anyjához. A húga azonnal követte, menetközben magával sodorva nagyjából fél tucat plüssállatot.

– Mi ez? – tartott fel Lana egy bárányt, szigorúságot tettetve. – Nem megmondtam, hogy ők a fotelben alszanak?

– Fotejben – ismételte Lilla. Némi aggodalommal sandított az anyjára, aztán a nővérére, aki viszont kuncogva előhúzott egy apró sündisznót. Lana nem tehetett róla, elnevette magát. Ennyit a vaszigorról. Aztán majd csodálkozhat, ha neki már nem jut hely az ágyban, kiszorítják a plüssök.

Oda sem figyelve csiklandozni kezdte valamelyik ikert, amelyik épp a keze ügyébe került, aztán hagyta, hogy a másik is belevesse magát a játékba, és birkózott velük még pár percig. Végül egy nagy sóhajjal felkelt, és kizavarta a gyerekeket is az ágyból. Még rengeteg tennivalójuk van.

Pár órával később elégedetten nézett körül a kis házban. Kitarított, elrendezte a holmijaikat, és még a központi fűtést is sikerült egyedül bekapcsolnia. Az ikrek megetetve, megitatva, tisztába téve békésen szuszogtak a nagy ágyban, Lana pedig végre megengedhette magának, hogy egy csésze forró teával a kezében kiüljön a fedett teraszra. Odakint már elállt az eső, de továbbra is sötét volt, mintha nem is kora délután lenne, hanem este. „Kevés itt a fény, de mégis otthon vagyok” – dúdolta a Bikini-számot. – „Fújjon bárhonnán a szél, én mindig ugyanaz maradok...” Maga köré csavart egy pokrócot, és kényelmesen elhelyezkedett.

Be kellett vallania magának, hogy pillanatnyilag teljesen elégedett. Végül is remek ötlet volt, hogy idejöjjen, ebbe a kis falusi házba, amelyet a szülei réges-régen nyaralónak használtak, de nem jöttek ide már vagy tíz éve, amióta a gyerekeik felnőttek, ők pedig nehezebben mozdultak ki az otthoni kényelemből. Nem nagy ház, ami kifejezetten előny a takarítás szempontjából: egy huszonöt négyzetméteres nappali, egy kisebb helyiség, amely, mint régen, most is kiváló gyerekszobának, meg a még kisebb hálószoba, azelőtt Lana szüleié, később Lanáé, amikor már csak hármásban jártak le. És persze konyha meg fürdő, de épp csak akkorák, amekkora muszáj. Bútor szinte semmi, csak az ő ágya meg az ebédlőasztal maradt itt... Micsoda élvezet lesz a saját ízlése szerint berendezni mindezt!

És az első a két kiságy. Amint a lányok felébrednek, felpakolja őket, és elhozzák a tegnapi kinézett kiságyakat. Az áruház hétig nyitva van, bőven lesz ideje közben beugrani a bölcsődébe is.

Újdonság volt számára, hogy mindent magának kell megszerveznie. De átkozott legyen, ha hagyja magát, gondolta hirtelen feltámadt makacssággal. Ha össze tudta pakolni az egész életüket pár dobozba, ha képes volt ilyen messzire költözni két apró gyerekkel, akkor minden egyebet is meg fog tudni oldani.

Már csak azért is, mert nincs más választása.

A férfi az út szélén állt, és azon gondolkozott, verje-e a fejét az autójába, vagy üljön le a fűbe, és fakadjon sírva. Egyik lehetőség sem tűnt különösebben vonzónak, de több ötlete nem volt.

Senki nem számíthat arra, hogy egy nap kétszer kapjon defektet. Még itt, Mucsafalva-alsón sem.

Gyönyörű, vendégszerető hely ez, igazán! Belerúgott a lapos kerékbe, de csak annyit ért el vele, hogy megfájdultak a lábujjai. Az a szerencséjük a nyavalyás kölyköknek, hogy nem siet sehová, és gyalog is hazaér fél óra alatt. Mert biztos a kölykök szórakoztak, teleszórták az úttestet szögekkel, vagy ki tudja, mivel, és most talán a bokrok közül figyelik röhögve.

Dühödten nézegetett körbe, de a bokrokban csak a levelek mozogtak, ahogy a szél süvített. Márpedig egyre erősebben süvített. Indulnia kell, döbbsen rá egyszerre, fél órán belül besötétedik, és csak egy vékony póló van rajta a farmerdzseki alatt, nem épp a legideálisabb túraöltözet. Összehúzta magán a kabátot, amennyire tudta, és egy sóhajjal hátat fordított az autójának.

Senki nem jött az úton kerek negyven perce. Erre azért nem számított. Még itt, Mucsafalva...

Megperdült, amikor meghallotta a közeledő zúgást. Sárral bevett terepjáró közeledett, a duplafülkés-platós változatból. Tehát lehet egy kolléga, de nyavalyás szabadidő-kisiparos is... Mindegy. Mégiscsak mázlija van, már legalábbis ha a fickó a közelben lakik, és kölcsön meri adni neki a pótkerekét.

Már épp fel akarta emelni a kezét, de a Toyota addigra magától is lassítani kezdett, és lehúzódott az útról az ő kocsija elé. A vezető letekerte az ablakot, és hátranézett.

– Segíthetek?

A férfi hitetlenkedve megrázta a fejét. Hát ez nem igaz, nem lehet ilyen peches. Hogy az országút összes vándorából pont egy törékeny kiscsajt fogjon ki, egy elkényeztetett plázacicát, aki valószínűleg azt sem tudja, melyik nyíláson kell tankolni, nemhogy segíthetne neki a kerékcsereben... Mit vétettem, atyám, nyögött fel magában, és már indult, hogy udvariasan elhárítsa a nőt, de az addigra kiugrott a kocsiból, és kényelmesen odasétált hozzá. A férfi akkor már látta, hogy

sáros ugyan a kocsija, de az friss sár, nem több, mint ha áthajtott volna egy nagyobb pocsolyán, a sár alatt a karosszéria viszont ragyogó acélkék, nincs rajta semmi hiba, a plató alól kilátszó futóműhid krómozott alkatrészei pedig úgy csillognak, akár a gyémánt. Vadonatúj, gondolta utálkozva. Elég volt egy pillantást vetnie saját szakadt Mazdájára, hogy elfogja a sárga irigység.

– Defekt – állapította meg a nő. Így közelebről már látszott, hogy nem is annyira fiatal, a férfi jó harmincasnak nézte, csak a fiatalos hajviselet meg a farmer-póló-pufimellény öltözék mutatta kevesebbnek. Nem is volt olyan törékeny, mint ahogy először gondolta, izmosnak és fürgének látszott, ahogy a teherautó mellé lépett. – Nincs pótkereke?

A férfit újfent elfutotta a méreg. Hogy jön hozzá ez a nőcske, hogy őt kritizálja, amikor semmit nem tud a helyzetről?

– Magának is jó napot kívánok – vetette oda mogorván. – És ha éppen tudni akarja, ez itt a pótkeregem.

A nő csak felhúzta az egyik szemöldökét a hangjára. A férfi mindig is irigyelte azokat, akik ezt meg tudják csinálni. Jól állt a csajnak, egyszerűre valahogy olyan tanítónénis lett tőle az arca.

– Egy méretűek a kerekeink – mondta higgadtan. – A közelben lakik?

Bár pontosan azt mondta, amire ő is gondolt, a férfi morcosan nézett rá.

– Itt lakom Mucsafalva-alsón – morogta. – Tudja nélkülözni holnapig a... – Elakadt, mert a nő váratlanul előrelépett, és a mutatoujjával dühösen a mellkasába bökött. – Most meg mi van?! – jajdult fel.

– A falu neve Dunaszentimre, nem pedig Mucsafalva-also – mondta a nő elvörösödve. – Vigyázzon a szájára!

A férfi meglepetten hátrahőkölt.

– Igen, asszonyom. Elnézést. Hiszen csak tréfáltam.

A nő szemében cseppet sem szelídültek a haragos lángok. Még egy hosszú, megvető pillantást vetett a férfirra, aztán elfordult tőle.

– Hé! Ugye nem hagy itt az út szélén, az éjszaka közepén?!

– Megérdemelné – válaszolta hátra sem fordulva. – Leszerelem a pótkerekeimet, maga meg szerelje le a magáét, és cserélünk. Ha megjavíttatta a másik defektes kerekét, ezt majd visszahozza.

Megadom a telefonszámomat.

– Várjon! Nincs emelőm.

Erre már hátrafordult, sötét szemében derű csillant.

– Ritka szerencsétlen egy pasas maga. Mi lett az emelőjével?

– Eltört az előző kerékcserenél.

A nő elnevette magát. Váratlanul kedves volt a nevetése, a férfinak görcsbe rándult tőle a gyomra. Talán ez volt az oka, hogy nem sietett rögtön utána, hagyta, hogy egyedül hajtsa le a plató hátsó falát, és segítség nélkül vegye ki az emelőt a dobozából.

– Hadd segítsek! Nehéz lesz magának.

Még ki sem mondta, a nő már levette az emelőt, és csúfondáros mosollyal betámasztotta a Mazda alá.

– Kerékkulcsa sincs?

– Azt még nem törtem el.

Felmutatta a szerszámot, de legnagyobb meglepetésére a nő kivette a kezéből, és gyakorlott mozdulatokkal, mintha mást se csinált volna egész életében, meglazította a kerékcsavarokat. Fél perc múlva már pumpálta is fel az emelőt.

– Vegye le a pótkerékemet – vetette oda. – Kézzel is ki lehet tekerni a tartócsavarjait.

Nem volt mit tenni, a férfi elballagott a pótkerékért, és közben nem győzött csodálkozni. Alaposan melléfogott a kis nővel. Ez aztán nem plázacica. Persze még mindig lehet, hogy valami gazdag ifjonc barátnője, és időtöltésből terepversenyekre járnak, onnan ez a gyakorlottság. Ki nem nézte volna belőle, hogy tudja, mi a különbség a kerékkulcs meg az emelő között, és lám csak, ott térdel a koszban a vadonatújnak látszó fehér farmerjában, és nincs egy zokszava sem. Mintha kifejezetten élvezné, amit csinál.

Odagurította mellé a pótkeréket, és gyöngéden félretolta a nőt. Helyesebben megpróbálta, de az csak kifújta a szeméből az előre-hullott haját, és maradt, ahol volt: a defektes kerék helyére illesztette a másikat, félig becsavarta a csavarokat, és egy szisszenéssel a földre eresztette a kocsit.

– Profinak látszik – jegyezte meg a férfi, és már meg sem próbálta megakadályozni, hogy a nő megszorítsa a kerékcsavarokat.

– Profi vagyok – felelte szelíden, és bár magas labda volt, a férfi nem merte leütni. A nő hangjában benne volt, hogy nem értékelné, ha

tovább viccelődne ezen. Felállt, és automatikus mozdulattal a nadrágjába törölte a kezét, aztán észbe kapva lenézett, de csak elhúzta a száját.

Ahhoz képest, hogy épp most tette tönkre a nadrágját, egész nyugodt maradt, állapította meg a férfi, miközben felhajtotta a platóra a kilyukadt kereket. Nőknél ritkaság. Persze az sem túl gyakori, hogy egy nő cserélje ki a teherautója kerekét, míg ő csak áll és nézi...

– Itt a névjegyem – jött vissza a nő. – Ha kész a kereke, hívjon fel. A Kossuth utca legvégén lakom.

– Akkor már értem, miért olyan sáros a kocsija. Az az egyetlen utcánk, ha jól tudom, ami még nincs végig leaszfaltozva. És nem fél, hogy eltűnök a kerekével?

– Majd vérebekkel fogom kerestetni – vont vállat a nő.

– Nem fogok eltűnni – mosolygott rá a férfi. – Én vagyok a körzeti állatorvos. Csabafy Attila.

A nő kezét nyújtott, és ő gondolkodás nélkül elfogadta.

– Kardos Ilona.

Lenézett a kezükre, és elnevette magát.

– Most legalább én is úgy nézek ki, mint aki kereket cserélt.

– Ó! Ne haragudjon – jött zavarba a nő. – Összepiszkoltam.

– Semmi baj. És hálásan köszönöm a segítséget.

– Szívesen. Jó éjszakát. Most már boldogul, ugye?

– Ha megint defektet kapok, legfeljebb majd kihívom a Sárga Angyalt. Ha ugyan léteznek még egyáltalán.

Barna angyalok viszont egyértelműen léteznek, gondolta, amíg a távolodó Toyota után nézett. Puhán csillogó barna haj, puhán csillogó barna szem, egy igazi barna nő. Erő van benne és nyugalom... Hogy felháborodott mégis, amikor a faluján gúnyolódott. Nem lehet pedig régi lakos, akkor biztosan találkoztak volna; nem annyira nagy a falu, hogy egy ilyen nőt ne vett volna észre benne.

Megborzongott, és csak akkor döbbsent rá, hogy a Toyotának már a lámpái sem látszanak. Mi az ördögért ácsorog még mindig az út szélén? Indulás haza. Editet már biztos a frász törte, hogy hol marad ennyi ideig.

A kandallóban pattogó tűz előtt, a CD-lejátszóból szóló halk gitárzene mellett, a kiságyakat szerelő Lana tökéletesen elégedett volt az életével. Az ikrek az új, vastag szőnyegen játszottak valamit egy nagy halom plüssállattal; az állatok szerepében olyan vad hangokat adtak ki, hogy egy idő után Lana már nem bírta szó nélkül.

– Mi baja annak a szegény nyuszinak, hogy miákol? Szerinted a nyuszi nyávog?

– Nyuszi nyávog – szögezte le Kincső határozottan, Lilla pedig felemelt egy másik nyuszit, és kuncogva nyávogni kezdett.

– Fáj a lába, nyávog. Miáu, miáu! Jajjj, de fáj a lábam!

Azzal mindketten a hátukra hemperedtek és gyöngyöző kacagásban törtek ki. Lana nem tehetett róla, muszáj volt velük nevetnie. Lecsapta a szerszámokat, és az ikrek közé vetette magát.

– Na, lássuk csak, melyikőtök változott nyuszivá? Vagy kiscicák vagytok? Nem, már tudom: kisdisznók! Kisdisznók vagytok! – A lányok kétfelé hemperedtek az anyjuk csiklandozó keze elől, és nevetve tiltakoztak.

– Nem, nem, nem! Nem kisdisznók! Kisnyuszik! – És éktelen miákolásba kezdtek. Lana befogta a fülét.

– Segítség! Megtámadtak a cicanyuszik!

Az ikrek ezt – helyesen – kihívásnak értelmezték, és azonnal megrohmozták az anyjukat. Jó tűz percig birkóztak a szőnyegen, mintha mindhárman egyidősek lennének, aztán Lana véget vetett a mulatságnak.

– Jól van, eleget játszottunk – lihegte kipirulva. – Most viszont gyertek és segítsetek összeszerelni az ágyatokat! Hol akartok ti aludni, a földön? Mert ha nem rakjuk gyorsan össze ezt az izét, hát nem lesz más választásotok.

A lányok segítségével kissé lassabban ment ugyan a munka, de legalább ők is hasznosnak érezhették magukat. Az elaltatásukkal semmi gond nem volt ezek után.

Szerda

ATTILA a kisközérből lépett ki, amikor észrevette a nőt. A falu úgynevezett főterén lévő hirdetőtáblára ragasztott ki épp valamit, aztán tovább sétált a zöldséges felé, és a villanyoszlopra is ragasztani kezdte a hirdetését. Milyen harmonikus, nyugodt a mozgása, ötlött a férfi eszébe. Ugyanolyan takarékosak a mozdulatai, mint amikor a kereket cserélte. Semmi kapkodás. Irigyelte a nyugalmáért. És kíváncsivá tette – hogy vajon mivel lehetne kibillenteni...

Lassan odaballagott a hirdetőtáblához; meg akarta tudni, mit hirdet a barna angyal, még mielőtt beszél vele. „ÜdülőMester” – állt a lap tetején. Micsoda fura divat ez, így írni a szavakat, egybe is meg külön is... „Ne aggódjon kertjéért a szezon után! Locsolást, fűvágást, bokornyírást, avargyűjtést, más kerti munkákat vállalok. Autómentés, termény- és élőállatszállítás utánfutóval két tonnáig. Ugyanitt internetes honlapok készítése, grafikai munkák, szövegszerkesztés, fordítás (angol, francia). Délutánonként, esténként, hétvégeken gyermekfelügyeletet vállalok.”

Egyre szélesebb mosolyra húzódott a szája, amíg olvasta. Igazi családi vállalkozás. Megint csak tévedett a nővel kapcsolatban, ez a hirdetés nem úgy hangzik, mintha más problémája sem lenne az életben, mint hogy melyik GPS-versenyen induljon legközelebb. Vajon mindketten munkanélküliek, azért költöztek vidékre? Vajon komolyan azt hiszik, hogy itt ebből meg lehet élni?

Indult volna tovább, amikor eszébe jutott valami, és megtorpant. Talán nem is olyan rossz ötlet. Lehet, hogy már meg is van az első kuncsaftjuk.

Megvárta a nőt a parkolóban, a teherautójának támaszkodva.

– Meghívhatom egy kávéra? – kérdezte köszönés helyett.

– Sosem utasítok vissza egy jó kávé – felelte a nő gondtalan mosollyal. – Feltéve persze, hogy tényleg jó kávéról van szó.

– Bízhat Gizikében.

– Nem hiszem el, hogy tényleg Gizikének hívják a presszóslányt! – kerekedett el a nő szeme.

– Nem is – nevette el magát Attila. – A cukrászdai kávéfőző gépet becézzük így. És ha jót akar magának, nem hívja Szilvit presszóslánynak. Kicsit érzékeny a lelke.

Kellemes csendben sétáltak el a cukrászdáig. Milyen békés ez a falu, gondolta Lana, békés és gyönyörű ebben a ferde őszi napsütésben. Vetett egy derűs pillantást a mellette lépkedő férfitra. Szemlátomást nem tudja eldönteni, mi a csudát keresek itt, gondolta mulatva. Aranyos, hogy ilyen finoman kíváncsiskodik, ilyen régimódi udvariassággal. Pedig látszólag egy marcona alak. Magas, izmos termete, széles válla, fekete, vállig érő, copfban összefogott haja, erős csontú, borostás arca határozott, sőt, veszedelmes férfit mutat, szakasztott, mint egy honfoglaló, vagy mint egy kalóz. De meleg, csokoládébarna szeme körülbelül annyira veszedelmes, mint egy kölyökkutyáé. Most nem olyan ingerült, mint tegnap...

– Nem is kérdezi, mi van a defektes kerekemmel – törte meg a csendet Attila.

– Mi van a defektes kerekével? – kérdezte Lana engedelmesen. A férfi az égnek emelte a tekintetét.

– Csak holnapután lesz kész. Fogalmam sincs, mit csináljak...

– Cseppet se aggódjon. Van otthon még három gumim.

– Három?!

A nő vállat vont.

– Mondtam, hogy profi vagyok. Alaposan fel kellett készülnöm, arra is, hogy egymás után több defektet kapok.

Attila megállt és ránézett.

– A gyerekvigyázást meg a fordítást, gondolom, maga csinálja, a szállítást meg a férje. De melyikük vállalja a kerti munkákat?

– Honnan veszi, hogy férjénél vagyok? – nézett rá Lana csúfondárosan. Milyen jellemző a férfiakra.

– Jó, akkor a barátja, vagy az élettársa, ahogy akarja – vont vállat türelmetlenül. – Mindegy, lényeg az, hogy szükségem lenne valakire, aki rendbe rakná a kertemet. Ráfér.

– A kávé után megnézem – bólintott Lana. – És hogy ne talál-
gasson tovább: minden munkát magam vállalok. Mindent.

Otthagyta a járdán a pillanatnyilag villámsújtottnak látszó férfit, és
vidám mosollyal bement a cukrászdába.

Mindkettőjüknek volt még némi elintéznivalója a faluban, így egy jó
fél órával később találkoztak újra a férfi házánál.

– A városi bekötőúton induljon el – magyarázta Attila. –, és a nagy
kanyar után jobb oldalt meglátja a házamat. Nem lehet eltéveszteni.

Valóban nem lehetett, lévén az egyetlen ház az út mentén. És Attila
nem állított valótlan, amikor azt mondta, hogy a rendrakás igencsak
ráfér a kertjére. Még finoman fogalmazott, sóhajtott fel magában Lana,
ahogy az alacsony kerítésen keresztül benézett a gazzal felvert udvarra,
a régóta nyíratlan sövényre, és a legnagyobb jóindulattal is legfeljebb
hézagosnak nevezhető fűre.

Viszont a régi parasztházat szépen felújították. És mögötte, a fáktól
félíg eltakarva, gyanús építmény széle látszott.

Csak nem egy istálló?

Lana szája lassan széles mosolyra húzódott. Lovak, gondolta
örömmel, bár némi aggodalommal is. De mindegy, ezen túl kell esnie.
Ha rajta múlik, rövidesen igen jó barátságba fog kerülni a lódokival.
Vagy legalábbis a lovaival...

– Maga aztán nem szereti a társaságot – fordult Attila felé, amikor
meghallotta a lépteit maga mögött. – Nem lenne praktikusabb a
faluban laknia? Persze, gondolom, magát nem riasztják éjszaka a
páciensei.

– Nevetni fog, de előfordul. – A férfi előrement, és kinyitotta a
kertkaput Lana előtt. – Viszont a faluban nem tarthatnék lovakat.

Tudtam, gondolta Lana. Csak abban nem volt biztos, hogy tiszta-e
az öröme. De ha már egyszer elhatározta magát...

Attila lecövekelt az előkert mellett, és körbeintett.

– Hát, erről lenne szó. Elég rémes, nem igaz?

Szemmel láthatóan nem akarta megmutatni a hátsó részt, de Lanát
nem lehetett ilyen egyszerűen lerázni. Könnyedén körbesétált az
udvaron, aztán, mintegy véletlenül, hátrálni kezdett a fák közé, mintha

csak távolabbról is meg akarná nézni a kertet.

– Még éppen időben vagyunk a füvezéshez – tűnődött közben hangosan. – A bokrokat jó rövidre vágom, akkor van rá esély, hogy tavasszal újra virágozzanak. Ide, meg a szélére ültethetnék virágokat... és középre is rakhatnánk pár dézsát. Tavasszal a fák...

– Állj, állj! – nevette el magát Attila. – Lassítson, kislány. Nem a saját kertjét tervezi. Csak annyit kérek, hogy csináljon itt egy kis rendet.

– Minden kertet úgy tervezek, mintha a sajátom lenne. – Lana arca változatlanul derűs maradt, noha belül cseppet sem volt nyugodt. Hisz nem mondott igazat – valóban elragadta kissé a képzelete. Túl szép volt a táj mögöttük, és túl sok a lehetőség a tanyában. Milyen kár, hogy nem kaphat szabad kezét... de lassabban a testtel. Ráér még, nem kell elsietni. Úgy döntött, hogy merészebb lépést tesz; álmodozva körbefordult, és lassan hátrafelé sétált. Nem látta a férfi arcát, de szinte tapintható volt az idegessége, amikor megszólalt.

– Arrafelé nem lesz dolga. A lovaimnak nincs szüksége szép kertre, őket csak a fű meg a homok érdekli.

Mitől lehet vajon ennyire nyugtalan?

– Engem viszont érdekelnek a lovai – mondta Lana kedves mosollyal, amitől Attila úgy érezte magát, mintha gyomron rúgták volna.

Ennek sürgősen véget kell vetni.

– Ilona – kezdte volna. Ekkor rádöbrent, hogy még egyszer sem szólította nevén a nőt. –, vagy hogy is szólítsam? Ica, Ili, vagy esetleg Iluska?

Viccnek szánta, de lehetetlen volt nem észrevenni, hogy valami rosszat mondott. A nő megpördült, a szemei villámokat szórtak, de az egész csak egy pillanatig tartott, és már meg is nyugodott, olyan gyorsan, hogy a férfi szinte úgy érezte, semmi sem történt.

– Lana. A barátaim Lanának szólítanak.

Attila egy értetlen pillantást vetett ökölbe szorult kezeire.

– Akkor Lana. Nézze, az a helyzet, hogy nem így terveztem... most nem engedhetek meg magamnak egy profi kertépítőt. Most tényleg csak arra szeretném megkérni, hogy hozza rendbe a fűvet meg a bokrokat. Tavasszal talán el tudok adni egy vagy két csikót, és akkor költhetek szépítésre.

– Lovagoltat is?

– Igen. De nagyon sok a költségem a...

– Megtanítana?

– Tessék?

– Megtaníthatna lovagolni. Cserében a profi kertépítésért.

Az volt a baj, hogy nem is bánta volna, sőt. De nem lenne valami okos dolog, ha túl sokszor találkoznának. Már így is bajban van... ha tudta volna, hogy a nő egyedül él, eszébe sem jut, hogy munkát kínáljon neki. Bármilyen gyávának gondolná is magát érte.

Azt csinálta hát, mint mindig, amikor csapdába esett: zsebre vágta a kezét, és a kavicsot rugdosta. De ettől sem jutott eszébe semmi kibúvó. Felnézett Lanára, és a nő csúfondáros mosolyán látta, hogy egyre gondolkodik. Megadta magát. Ha van egy kis szerencséje, Lana megunja a lovasleckéket, még mielőtt leesik az első hó; ha nem annyira szerencsés, akkor majd a havazás állítja meg.

És közben halálpontosan tudta, hogy Lana nem az a fajta, aki feladja, amibe egyszer belefogott. Ennyire máris ismerte.

A ház mögül ekkor előbukkant egy idősebb férfi, valószínűleg a lovasz, meg egy fiatal, karcsú nő, lovaglónadrágban és gyönyörű mintájú gyapjúpulóverben. Élénken tárgyaltak valamit, aztán a lovasz elfordult az istálló felé.

– Edit! – kiáltott Attila a nő felé. – Gyere csak egy percre!

A felesége, gondolta Lana. Bizalmas volt a mozdulat, ahogy a férfi megfogta a vállát, és bizalmas volt a mosolyuk is.

– Wágner Edit – nyújtott kezet a nő. Lana is bemutatkozott.

– Én próbálnám rendbe rakni a kertjüket – tette hozzá.

– Hát az nem árt neki – nevetett fel Edit. – Elnézést, most mennem kell. Ja, Kata galoppozni próbált.

– Mesélte – bólintott Attila.

– És Bársonynak pihennie kellene pár napot. Húzza egy kicsit a jobb hátsó lábát, nem szeretném, ha lesántulna a verseny előtt.

– Jól van. Szóltál Gyurinak?

– Persze. Megyek is; később még találkozunk. Viszlát!

Egy pillanatig csendben álltak, Lana elméletben a kertet nézegette, de fél szemmel azt figyelte, ahogy Attila az egyik lábáról a másikra áll. Edit megjelenésekor határozottan érezte, hogy a férfi feszültsége alábbhagy, de most, hogy újra kettesben voltak, megint idegesnek tűnt. Lana nem igazán értette az okát.

– Holnap neki is kezdek – mondta higgadtan, miközben lassan elindultak kifelé. – Szerintem a fűmagon nem kellene spórolnia. Másra most nincs szükségem, de szeretném, ha tényleg rendesen nézne ki a kertje. Már csak azért is, hogy legyen egy jó referenciám itt a környéken – mosolyodott el hirtelen.

– Jól van, reggel megveszem a fűmagot – bólintott a férfi. – Mikor kezd?

– Kilenckor, ha megfelel. Hozom a saját szerszámaimat. Hol van áramvételi lehetőség?

– Ha konnektorra gondol – nevetett fel Attila. –, azt a bejárati ajtó mellett talál. Hosszabbítója van?

– Van mindenem, ami kell.

Kényelmesen nekitámaszkodott az autójának, és mosolyától a férfinak megint kellemetlenül meglódult a szíve. Elhessegette a gondolatot, ami átfutott a fején, inkább valami sokkal prózaibbra igyekezett összpontosítani.

– Még nem beszéltünk a fizetségéről.

– Egyelőre órabérben dolgozom, mert nem tudom, mennyi munkám lesz a kertjével. Ha lazáslni lát, fenéken billenthet.

Pompás ötlet, gondolta fanyarul a férfi.

– De nem kell bejelentenem, vagy ilyesmi, ugye? Tényleg, tud számlát adni?

– Ne izguljon. Tudok számlát adni, és nem kell bejelentenie, mert van vállalkozóim. Egyébként még gyesen vagyok.

– Gyesen? – kerekedett el Attila szeme. – És hol van a...

Lana az utastér felé intett.

– Ott bent? – A férfi belesett az ablakon, aztán szinte kővé dermedt. – Te jószágos ég – suttogetta. Lana felhúzta a szemöldökét a hangjára, nem tudta eldönteni, pánik-e, amit hall benne. Sok férfi reagálna így, ismerte el kelletlenül. – De hiszen ezek ikrek – suttogetta Attila elbűvölten. – Istenem, milyen gyönyörűek.

Lana benézett mellette az ablakon. A két kislány békésen aludt a két gyerekülésben, szorosan egymás mellett, egyformán félrebillent fejjel, egyforma arckifejezéssel.

– Mennyi idősek? – kérdezte a férfi halkán, mintha attól félne, felébredhetnek a hangjára az üvegen keresztül is.

– Két évesek voltak júliusban.

Attila szemlátomást alig tudott elszakadni a látványtól. De erre már hátrafordult. És most mintha észre sem vette volna, milyen közel állnak egymáshoz, nem kezdett el hátrálni, nem kezdett el menekülni, mint eddig mindig. Lana így jól látta, milyen melegen csillog a szeme.

– És egyedül van velük? Mi lett az apjukkal?

– Hosszú történet – vont vállat Lana.

Egy pillanatig csendben néztek egymás szemébe, aztán Attila hirtelen magához tért.

– A kocsiban alszanak, amióta találkoztunk a főtéren? – kérdezte hitetlenkedve.

– Dehogy. Bölcsődében voltak. Most hoztam el őket, mielőtt idejöttem. Ebéd után mindig értük megyek, és a délutánt együtt töltjük. Azért a kertet csak délelőtt tudom csinálni... a honlapokat meg a gyerekvigyázást viszont akkor is, ha ők otthon vannak.

– Persze – mondta rá a férfi. – Kitűnő gondolat.

De olyan zavarodottnak tűnt, mintha az ő fejében épp egyetlen kitűnő gondolat sem maradt volna.

– És... hogy fog mindent ellátni egyedül? És ha megbetegszik? Vagy ha a kicsik lesznek betegek? Nem volt felelőtlenség, hogy ideköltözött egyedül az ismeretlenbe?

– Úgy beszél, mint az anyám – vágott közbe Lana szelíden.

– Akkor az édesanyja nagyon józan, értelmes asszony. Nézze, tudom, hogy semmi közöm hozzá, de...

– Akkor maradjunk ennyiben, jó? – Lana tett egy lassú lépést a férfi felé, aki pontosan úgy reagált, ahogy számított rá: ellépett előle. És ezzel szabaddá tette az utat Lana számára az első ajtóhoz. Ő tehát beszállt, és indulni készült. – Holnap reggel jövök.

– Ostobaságot csinál.

– Nem maga az első, aki így gondolja – vont vállat Lana, és becsapta az ajtót Attila orra előtt. Még látta egy pillanatra a férfi megbántott tekintetét, aztán azt is, ahogy Edit türkizkék Renault-ja beáll a másik oldalon, de addigra ő már kitolatott az útra.

Sehogy sem tudta eldönteni, mi esett neki annyira rosszul, hogy a gyomra is belefájdult: hogy a lódoki olyan fölényesen nevezte ostobának, vagy hogy a felesége olyan elegánsan szállt ki az autójából, ahogy ő sosem tudna, pláne nem a sáros csizmájában, egy sáros terepjáróból.

És nem is akart ezen gondolkodni. Nem azért jött ide, hogy az első adandó alkalommal bajba kerüljön. Legyen inkább hálás érte, hogy megvan az első megrendelése, és ha jól dolgozik, biztosan ajánlásokat is kap majd. Hiszen pontosan ezt akarta.

Az életébe most aztán végképp nem férnek be nagyon jóképű, nagyon aranyos, és nagyon-nagyon nős állatorvosok...

Alig értek haza, alig pakolta el a hűtőszekrénybe, amit vásárolt, hallotta, hogy nyílik a kertkapu. Talán csengőt kellene felszereltetnie, és zárva tartani a kaput... de az túlságosan városias megoldás lenne. Ebben a faluban ez nem szokás, a szomszédok úgy járkálnak ki-be egymás kertjébe, mintha otthon lennének. A kutyák úgymint jeleznek, ha idegen jön. Igen. Inkább egy kutya kell. A doki biztos tud valahol egy gazdát kereső kölyökkutyát.

Megtörölte a kezét, és kinézett a konyhaablakon. Nem ismerte fel a közeledőt, mert a derűs napot felhős, komor délután követte, és a látogató mélyen a szemébe húzta a kendőjét. Elébe ment, kinyitotta az ajtót.

– Gondoltam, már csak megnézem magamnak, tényleg a kis Icácska jött-e hozzánk ebben a csúnya időben – kezdte az ismerős hatvan év körüli asszony barátságosan.

– Csókolom, Erzsi néni – mosolyodott el Lana. – Régen találkoztunk. Hogy tetszik lenni?

– Jól vagyok, lelkem, már ahogy lehetek. Bizony rég volt, van már talán öt-hat éve is, hogy láttam magukat.

– Van az tíz is – nevetett Lana.

– Nem lehet – szörnyülködött az asszony. – Olyan régen nem jöttek le? A Miklós vigyázott szépen a házukra, tudja-e? Minden hónapban egyszer kiszellőztetett, tavasszal ki is söpört, meg be is eresztette a macskát, hogy fogja meg, ha valami beköltözne. Hát a szülei hogy vannak, kedves?

– Remekül. Csak lusták már eljönni a meleg pesti lakásból. – Lana rákacsintott Erzsi nénire, és hátrébb lépett. – De hát ne ácsorogjunk itt a hidegben. Meg van is odabent társaságom, akiket szeretnék bemutatni Erzsi néninek.

– Hosszabb időre jött? – kérdezte az asszony kicsit értetlenül, amikor meglátta a tüzet a kandallóban, meg az új szőnyeget.

– Ideköltöttem – felelte Lana egyszerűen. – Jöjjön beljebb.

– Ideköltözött?! – kerekedett el Erzszi néni szeme. – Hát nem jól hallottam, hogy férjhez ment? Meg hogy az ura valami fontos pesti ember?

– Ő most is fontos pesti ember – felelte Lana szárazon. – Csak épp már nem az én uram.

Mielőtt vendége egészen megemészthette volna a váratlan hírt, beljebb tessékelt a gyerekszobába, ahol az ikrek épp ébredtek a kiságyukban.

– Csak most értünk haza, azért van rajtuk kabát – magyarázta Lana.

– Nem akartam felébreszteni őket a vetkőztetéssel, mert mindig nyugósek, ha nem maguktól ébrednek.

– Nahát, ez a két kicsi csillag – csapta össze a kezét Erzszi néni. – Mint két tojás, egyem meg... Mennyi idősek?

– Nemrég voltak két évesek. Ez itt Kincső – adta a kislányt az asszony kezébe. –, ez pedig Lilla, a kishúga. Éppen öt perc van közöttük.

Felnyalábolta Lillát, aki azonnal anyja nyakába fúrta a fejét, de a nővére bátran a nénire mosolygott.

– Te ki vagy?

– Én vagyok az Erzszi néni, csillagom. Hát téged hogy hívnak?

– Bánáthy Kincső – felelte a kislány jól érthetően.

Lana összeszorította a száját. Erre eddig nem is gondolt. Nem fogja tudni megértetni a gyerekekkel...

– Hogy te milyen okos kislány vagy! A testvéred is ilyen okos?

– Bánáthy Lillának hívják. Ő is okos.

– Nagyon szép nevetek van.

Lana kinyitotta a szemét. Nem tudja. Erzszi néni nem jött rá, ki volt a férje. Nincs semmi baj.

Kimentek a nappaliba, Lana leültette az asszonyt egy kopott, régi fotelbe, nem lévén más ülőalkalmatosság a házban. Erzszi néni kedvesen lesegítette a kabátot Kincsőről, és közben arról mesélt neki, milyen állatokat tart; erre már Lilla is felfigyelt, és hamarosan ő is az asszony ölében ült. Lana közben kávéfőzött, aztán rávette az ikreket, hogy menjenek vissza játszani a szobájukba.

– Aranyos gyerekek – vette el a csészéjét Erzsi néni. – Mit kezd velük egész nap?

– Délelőtt bölcsődében vannak. – Lana kényelmesen elhelyezkedett egy vastag párnán a szőnyegen, és elmondta a terveit. Jó volt végre fesztelenül beszélgetni egy másik felnőttel. Méghozzá egy megértő, barátságos felnőttel, aki sem nem kérdőjelezte meg az elmeállapotát, sem nem akart kéretlen tanácsokkal beleavatkozni az életébe. – A ház a volt férjemé maradt, úgyhogy nekünk nem volt hová menni – magyarázta. – Amennyi pénzt kaptam, abból Pesten nem lehetett rendes lakást venni, meg aztán én mindig is szerettem volna vidéken élni, csak Jancsi nem akart.

Erzsi néni helyeselte, hogy Lana kisebb munkákat vállal a két gyerek mellett.

– Aztán szóljon csak bátran, ha szüksége van valamire. Át is hozhatja a kicsiket, ha el kell szaladnia valahová. Meg az én Ági lányom is átjöhet éppen, úgyszincs más dolga.

Volt némi keserűség az asszony hangjában, és Lana úgy érezte, neki is érdeklődnie illik.

– Ági? Emlékszem rá, aranyos kislány volt. Felnőtt hölgy lehet mostanra, hány éves is?

– Hölgy? – horkant fel Erzsi néni. – Hát ha Pesten hölgynek hívják, aki huszonekét éves korára sem tanult semmi szakmát, és otthon lógatja a lábát, hát akkor Ágim tényleg hölgy lett. Pedig nem erre neveltem, és esze is lett volna a tanuláshoz. Nem olyan, mint a bátyjai meg a nővérei, akik mind rendesen dolgoznak.

– Nem könnyű manapság munkát találni, főleg faluhelyen – mondta Lana tapintatosan.

– Dolgozhatna azért – villant az asszony szeme. – Az ábécében segít ki pár órát, meg a dokihoz mászkál állandóan, mást nem is csinál. Arra gondoltam, nem taníthatná arra a számítógép-dologra délutánonként? Megfizetném persze, mint akármelyik tanárt. Be akart iratkozni egy ilyen tanfolyamra a nyáron, de későn jelentkezett, és már nem volt hely.

– Szívesen tanítom – mosolyodott el Lana. – Nem gondoltam reggel, amikor kiragasztottam a hirdetésemet, hogy estére már két munkám is lesz.

– És ki adta a másikat?

– Az állatorvos megbízott, hogy tegyem rendbe a kertjét.

– Nohát, már épp ideje. – Erzsi néni szedelődzködni kezdett. – Rendes ember a doki, ámbár inkább csak a lovai érdeklík.

Lana visszafogta magát, és nem tett fel közömbösnek tűnő, átlátszó kérdéseket. Még nincs itt az ideje. Kikísérte Erzsi nénit, és megígérte, hogy másnap elfogad egy tálca süteményt az ikreknek. Aztán megállt még egy percre a ház előtt, végignézett a kertjén, és elképzelte, milyen lesz itt télen, amikor mindent hó borít, a tavaszi virágzás idején, aztán nyáron, csupa zöldben és gyümölcsben. De most is szép volt a sok szín, a vörös, sárga, barna levelek a fehér kavicsoson, meg a tuják mély zöldje a kerítés mellett. És holnap biztosan újra sütni fog a nap.

Nem cserélt volna a világon senkivel.

Csütörtök

GYÖNYÖRŰ napsütésre ébredtek. Végre, gondolta Lana vidáman, miközben az ikrek reggelijét készítette, tudtam, hogy nem lehet még vége a szép időnek.

– Hosszú, napos ős kell nekünk, igaz, lányok? Hogy füvezhessek a lódokinál, hogy tanulhassak lovagolni, és hogy rendbe tehessem a saját kertünket is. Hosszú, napos ősz!...

Egy órával később megállt a Toyotával a doki kapuja előtt. Két fordulóval behurcolta a szerszámait meg a gépeit a tornácra, megkereste a konnektort és bedugta a hosszabbítót, azután munkához látott. Mire Attila megérkezett a fűmaggal, már az egész előkertben levágta a gyér, foltos füvet.

– Mit csinált a falevelekkel? – kérdezte a férfi meglepetten. – Azt hittem, ez sokkal nagyobb munka lesz. Hogy tudta ennyi idő alatt összegereblyézni az egészet?

– Nem gereblyéztem egy percre sem – nevetett Lana. – Csak egy normális fűnyíró kell hozzá, nem az az őskori kövület, ami magának van. Az enyém a levágott fűvel együtt felporszívózza a faleveleket is. Két legyet egy csapásra.

– Azért az erdőben nem boldogulna vele – jegyezte meg a férfi. – Itt könnyű, csak ez a két fiatal nyírfa van.

Lana megállt, és csípőre tette a kezét.

– Ha kötekedni akar, keressen magának valaki mást. Szeretném végezni a dolgomat.

– Isten mentsen, hogy az útjába álljak – felelte Attila nevetve. – Hová tegyem a fűmagot?

– Jó lesz itt a tornác végében. Nem szeretném, ha elázna. Nem baj, ha itt hagyom a szerszámokat? Ezeknek is árt az eső.

– Ma nemigen fog esni.

– Ma nemigen végzek az egészszel – vágta rá Lana. – És nem szeretném folyvást ki-be pakolni az összes holmimat.

– Oda pakol, ahová akar – vont vállat a férfi. – Érezze otthon magát. Még valami, amiben segíthetek?

Lana hirtelen megfordult. Majdnem összeütköztek, Lana kis híján elvágódott. Az ösztönei, úgy tűnik, cserben hagyták: fogalma sem volt róla, hogy Attila ilyen közel áll mögötte. A férfi elkapta a vállát, amikor megingott, és a tekintetük egy hosszú pillanatra egymáséba fonódott.

– Bocsánat – mondta aztán Lana könnyedén, és hátrálépett. – Nem, köszönöm, nincs szükségem semmire. Menjen nyugodtan a dolgára.

– Az istállóknál megtalál, ha mégis kell valami – hátrált el tőle a férfi. – Itthon leszek egész délelőtt, ha csak el nem hívnak.

– Ja, el is felejtettem – szólott utána Lana. – Ma háromig tudok maradni. Jön a gyerekorvos a bölcsődébe délután, ott kell hagynom a lányokat, hogy megvizsgálhassa őket.

Egyre melegebben sütött a nap. Lana már régen levette pehelytöltésű mellényét, és egy szál pólóban vágta a bokrokat, de a hátán így is patakokban folyt a víz. Micsoda idő októberben! Mintha az a tegnapelőtti eső nem is lett volna. Legalább húsz fok van, gondolta Lana elégedetten. Remélhetőleg a gondozónőknek lesz annyi eszük, hogy kiviszik a gyerekeket a kertbe.

Meglepően sokan mászkáltak a dokinál ki-be egész délelőtt: egy asszony beteg kiskutyával jött, két fiatal férfi traktorral és utánfutóval egy csomó zsákot hozott, de a többieknél szemlátomást nem volt sem állat, sem zsák. Mindenki köszönt neki, néhányan meg is álltak pár percre, hogy nézzék, ahogy dolgozik. Lana elképzelni sem tudta, mi járatban lehetnek. De persze nem is az ő dolga.

Egy óra körül úgy döntött, megérdemli a pihenést. Elégedetten nézett végig a kerten. Sokat végzett, még ha a füvezéshez nem is tudott hozzákezdeni; de a megnyírt bokrok, a kitisztított fű még ilyen félkész, hiányos állapotban is sokkal rendezettebbé tették az udvart. Leterített egy ponyvadarabot a tornác elé a fübe, és hátát a falnak támasztva kényelmesen elhelyezkedett rajta. Behunyt szemmel élvezte a napsütést, miközben rágta a kolbászos zsemlijét.

– Maga meg mi a fészkes fenét csinál itt?! – csattant fölötte egy hang.

Lana döbbsen rezzent össze. Felnézett, és egyenesen Attila dühtől elsötétült szemeibe nézett.

– Ebédelek – válaszolta, és utálta magát, amiért olyan megszeppent a hangja. Ilyen zsarnok lenne a munkaadója? – Egész délelőtt dolgoztam – folytatta fokozódó daccal. – Ne izguljon, az ebédidőmet nem fogom kiszámlázni!

A férfi szó nélkül lenyúlt, és a karjánál fogva felrántotta.

– Most meg mit csinál?!

– Maga nehéz fizikai munkát végez – dörrent rá Attila. – Nem gondolhatja komolyan, hogy ezt a vacak zsemlet fogja ebédelni!

– Semmi baj a zsemlémmel – vágta rá Lana ugyanolyan mérgesen. – Engedje el a karomat!

– Meleg, főtt ételre van szüksége – folytatta a férfi oda sem figyelve, és ráncigálta maga után a ház tulsó vége felé.

– Nem vagyok rászorulva, hogy etessen!

– Nem hát – vetette oda gúnyosan. – Szénhidrát zsírral, és azt hiszi, ettől majd visszanyeri az erejét, igaz?

Lana kezdeti dühe alábbhagyott, és lassan átadta a helyét valami képtelen vidámságnak. Hiszen ez a pasas gondoskodni próbál róla! Az idejét sem tudta, mikor történt vele hasonló. Megvetette a lábát, olyan elszántan, hogy Attila kénytelen volt megállni.

– Ezt most értsem úgy, hogy meghívott ebédre? Nem hiszem, hogy a felesége örülni fog, ha váratlanul beállítok.

A férfi némileg zavartan bámult rá.

– Zsófi néni úgymint főz ránk. Magának szüksége van rendes ételre, és eggyel több vagy kevesebb már semmit sem számít.

– Megtisztelne, ha velünk ebédelne. Ezt akarta mondani, ugye?

Attila elengedte a karját.

– Hát, igen, valami ilyesmit. Most elnézést kellene kérnem? Az ostobaság mindig felbosszant.

– Ez igazán kedves. Először rám förmed, aztán kitepi a karomat, végül ostobának nevez. Gondolom, magánál ez a tisztelet és a megbecsülés jele. Gyakran előbújik a barlangjából?

Nevetés bujkált a hangjában, és a férfi ettől végre ráébredt, hogy mit művelt.

– Én... sajnálom. Nem akartam ilyen faragatlan lenni, de... annyira felbőszített, hogy nem törődik magával.

– Felejtsük el. – Lana egy pillanatig hallgatott. – De tényleg nem akarok gondot okozni – folytatta aztán, miközben továbbmentek a konyha felé. – Hogy értette azt, hogy eggyel több vagy kevesebb már nem számít? Hát nem csak maguk ketten vannak?

– Kivel mi ketten? Itt van Zsófi néni, a házvezetőnőm, Gyuri, a lovas, aki egyébiránt Zsófi néni férje, meg az összes gyerekük és unokájuk, már aki éppen itthon van.

– Maga eteti őket mind?

– Éppen hogy ők etetnek engem – nevetett Attila. – Azazhogy Zsófi néni. Nem lenne értelme két helyen főznie, nem igaz?

– És Edit? – ráncolta a homlokát Lana értetlenül.

– Edit is, természetesen. Meg Andrea és Gergő, a fiatal lovasoktatóim. Tíznel kevesebben sosem ülünk asztalhoz.

Lana nem egészen erre gondolt, de most már nem fessegethette tovább a dolgot, hogy egyáltalán mi szükség van külön házvezetőnőre. Edit talán rangján alulinak tartja, hogy gondoskodjon a férje ebédjéről? Nem mintha bármi köze lenne hozzá, persze.

Attila kinyitotta előtte az ajtót, és Lanát egyszerre hangok és illatok kavalkádja vette körül. Megzavart szemének úgy tűnt, mintha legalább harmincan lennének a tágas konyhában, de amikor végre mindenki elhelyezkedett a hatalmas faasztal körül, kiderült, hogy csak tizen-négyen vannak. Sorban bemutatkoztak neki, de ő meg sem próbálta megjegyezni a nevüket. Csak annyi volt világos, hogy valamennyien a házvezetőnő és a lovas rokonai, Editet leszámítva, persze.

– Üljön csak le – biztatta egy világítóan kék szemű fiatalember kedvesen, és odébbhúzódtott a padon.

– Itt jobban elfér – avatkozott közbe Attila, és határozott mozdulattal magával húzta Lanát. Ő bocsánatkérően nézett a fiúra, de az csak mosolyogva vállat vont. – Ide üljön – nyomta le Attila a másik padra, aztán maga is mellé ült. – Mi jót kapunk ma, Zsófi néni?

– Zöldborsóleves lesz és rakott krumpli – mondták egyszerre legalább hárman, és Lana együtt nevetett velük, bár azt sem tudta, min nevetnek. Kezdte nagyon jól érezni magát.

– Amíg nálam dolgozik, itt legyen minden nap egy órákor. – Attila egészen közel hajolt hozzá, mintha valami titkot súgna neki. Lana beleborzongott, amikor megérezte a fülén a férfi leheletét. – Fázik? Van itt egy pulóver.

Odafordult hozzá, és egészen közlőrl nézhetett a szemébe.

– Dehogy fázom – mondta csöndes mosollyal. Attila lélegzete hallhatóan elakadt. Egy pillanatra szinte megszűnt körülöttük a világ. Aztán Zsófi néni lerakta eljük a levesestálat, és az ígéletnek egyszerre vége lett; a férfi elfordult, hogy merítsen magának.

Mi volt ez?

Lana nem mert felnézni, érezte, hogy Edit merőn figyel az asztal másik végéből. Mi a csuda volt ez, tőndött meglepetten. Jó lesz vigyázni. Szinte meg sem melegedett még a faluban, nem kellene máris bajba kerülni.

De hiszen nem is tett semmi rosszat. Attila legalább annyira hibás, mint ő. Békésen eszegette a zsemlijét, nem igaz? Nem tehet róla, hogy a férfi ideráncigálta, és arról sem, ami az imént történt.

Nem is történt semmi, alapjában véve.

Váratlanul megjelent a látóterében egy tányér forrón gőzölgő leves, és valaki egy kanalat nyomott a kezébe.

– Ébresztő, kislány – mondta Attila szívélyesen, és mindenki nevetett.

– Úgy látszik, jobban elfáradt, mint gondolta – hallotta Edit vidám hangját. Lana óvatosan felnézett, és elkapta a tányér fölött a nő tekintetét. Nem volt benne harag. Miért is lett volna?

– Sokat dolgoztam, az igaz – válaszolta megkönnyebbülten. – De szeretem csinálni. És itt minden olyan szép. Vagy legalábbis szép lesz – tette hozzá pajkos mosollyal, amivel újra mindenkit megnevetetett.

Mire az almás réteshez értek, már felszabadultan beszélgetett a többiekkel, elmesélte, miért költözött a faluba, hogy milyen bútorokat vett már a házába, és hogy melyik gondozónő lett az ikrek kedvence. És hálás volt ennek a nagy családnak. Olyan természetességgel fogadták be, mintha mindig is közöttük élt volna... Lana tudta, fogalmuk sincs róla, hogy mennyire boldoggá tették ezzel.

Többször érezte magán Attila fürkésző tekintetét, de most már nem fordult felé, igyekezett tudomást sem venni róla. Nem akarja eljátszani a szerencsését. Semmi szükség rá, hogy ellenségeket is szerezzen magának az újdonsült barátai mellé. Különben is, vissza kell mennie dolgozni... Nem hagyhatja félbe a bokrokat, van még majd' másfél órája, azalatt rengeteget haladhat. Fel is állt, megköszönte az ebédet, és indult volna kifelé.

– Kávét nem iszik, kedves? – szólt utána Zsófi néni. Lana szája megrándult, de már nem akart visszaülni.

– Köszönöm, nem – rázta meg a fejét.

– Tegnap azt mondta, sohasem utasít vissza egy jó kávét – jegyezte meg Attila. – És Zsófi néni kávéja igazán jó.

Szerencsére a többiek is szedelődzködni kezdtek, néhányan a mosogatóhoz kezdték vinni a tányérokat, mások kimentek a tornácra rágyújtani, úgyhogy Lana megmenekült a magyarázkodástól. Semmi másra nem vágyott, mint hogy újra kettesben legyen a bokornyíró gépével.

De Attila másképp gondolta. Talán az ebéd előtti durvaságát akarta jóvá tenni, udvariasan elkísérte Lanát a ház elejéhez. Aztán megállt pár percre, és nézte, ahogy dolgozik. Kérdezett is valamit, de Lana nem értette a gép zúgásától.

– Nem tudok így dolgozni, ha folyton megzavar – engedte le a gépet bosszúsan. – Mit mondott?

– Hogy azt a másik bokrot sokkal magasabbra hagyta. Szándékosan?

– Ez itt a sövény – magyarázta Lana türelmes mosollyal. – Az pedig szoliter bokor. Azért magasabb. Szoliter, azaz magányos.

– Tanultam latinul – jegyezte meg a férfi mulatva.

– De a kertrendezéshez nem ért.

– Magának ez a szakmája?

– Eredetileg igen. De én sosem praktizáltam.

Összemosolyogtak, aztán Lana visszafordult a bokrokhoz, Attila pedig elballagott az istálló felé. Egy órával később Lana összepakolt az udvarban, és elment az ikrekért. Újabb egy óra múlva pedig már Erzsi néni süteményét eszegették a kandalló előtt, a vastag gyapjúszőnyegen.

Péntek

MÁSNAP is folytatódott a szép idő. Lana egész délelőtt ásott és gereblyézett és ásott és gereblyézett; úgy számolta, még két nap, és a doki kertje kifogástalan állapotba kerül. Már amennyit így ősszel még el lehet végezni. A szomszéd Ági bejelentkezett délutánra, hogy megkapja első számítógép-leckéjét, és azt tervezte, hogy a barátnőjét is magával hozza; Erzsi néni elhíresztelte a faluban, hogy ki az, aki a hirdetéseket kiragasztotta, aminek nyomán egy fiatal pár megkérte, hogy vigyázzon a kisfiukra szombat este, amíg ők moziba mennek; úgyhogy Lanának minden oka megvolt az elégedettségre. Igazán máris remekül beindultak a dolgai.

Egy óra előtt néhány perccel engedelmesen elbaktatott a konyháig, alaposan megsúrolta a kezét, és csatlakozott Zsófi néni kosztosaihoz. Úgy fogadták, mintha ezerszer ebédelt volna már velük. A világítóan kék szemű fiatalember (Lana közben megtudta, hogy Bandinak hívják) barátságosan a kezébe nyomott egy csomó evőeszközt, hogy tegye szét az asztalon, egy Rozi nevű lány pedig azt kérdezte tőle, milyen samponnal mossa a haját.

Lana igyekezett tudomást sem venni róla, hogy Attila nincs ott. Hiszen egyáltalán nem számít, hogy ott van-e, nem igaz?

– Mindannyian dolgozunk itt egy kicsit – magyarázta Bandi a leves és a főzelék között. – Én Esztergomban járok főiskolára, de általában csak délelőtt vannak óráim. Utána sokszor segíték Gyuri bátyámnak a lovak körül. Zsolti, az öcsém fát szokott vágni a kandallóba, pár unokatesóm pedig a mezei munkákban segít.

– Te oktatsz is? – kérdezte Lana.

– Úgy érted, lovaglást? Nem, az Andrea és Gergő dolga. Meg persze Edité, ámbár ő inkább csak a versenyzőkkel foglalkozik.

– Versenyzőitek is vannak? – Lana kezdett ráébredni, hogy a tanya sokkal több annál, mint aminek látszik.

– Persze – bólintott Bandi, miközben mert magának a babfőzelékből, és mivel Lana teljes figyelemmel hallgatta, az ő tányérját is telerakta. – Főleg alsós gyerekek, a táborosaink közül kerülnek ki. Van köztük pár nagyon tehetséges. Egyél!

– Szóval táborokat is szerveztek – állapította meg Lana. Már meg sem lepődött.

– Nemsokára itt az őszi szünet – nézett rá Bandi. – És ilyenkor már korábban sötétedik, meg hideg is van, a gyerekek nem lehetnek kint túl sokáig. Arra gondoltam, talán lenne kedved esténként átjönni és segíteni szórakoztatni őket.

– Mivel? – nevetett Lana zavartan.

– Fogalmam sincs. Mondhatnál nekik meséket, például. Biztos van benne gyakorlatod.

Lana arra a nagy, fekete csomagra gondolt, amelyet még ki sem bontott, amióta ideköltözött.

– Nem vagyok az a mesélős fajta. Különben is, nem kellene megkérdezned a főnököt, hogy ő mit szeretne?

– Attila csak örül, ha helyette gondolkozunk – vont vállat a fiú.

Újra nyílt az ajtó. Mindenki ki-be mászkált amúgy is, de most Lana egyszerre tudta, hogy ki jött be, hiába ült háttal az ajtónak. Édes Istenem, nyögött fel magában türelmetlenül. Mikor lettem ilyen érzékeny? Mikor hangolódtak rá ennyire az érzékeim?!

– Emlegetett számár – vigyorgott a túloldalt ülő, Jóska nevű fiú teli szájjal a férfira.

– Miért, ki beszélt rólam?

– Lana. Azt hiszi, te vagy a főnökünk.

– Én is azt hiszem – legyintette képen szelíden a srácot, aztán leült Lanával szemben. – Hagyhatok valamit egy szegény munkásembernek, vagy felzabáltatok mindent, nyavalyás burzsujok?

– Asztalnál nem politizálunk – vigyorgott Bandi.

– Eredj, hozz egy tányért – szólt rá Attila, és a fiú szó nélkül ment.

Lana ette a főzeléket.

– Mi van Bársonnyal, Gyuri? Fogja bírni a holnapi versenyt?

– Nem lesz vele semmi baj. Editke elkényeztetne minden lovat.

– Niki fogja lovagolni Bársonyt. Sokkal könnyebb, mint Krisz.

– És akkor Krisz melyikkel megy?
– Semelyikkel. Két hete nem volt edzésen, így nem engedem indulni.

Lana ette a főzeléket.

– Meghozták a zabot Karcsi fiai?
– Még tegnap. Hol jártál, mi? Be is rakták a helyére.
– Nem voltam arrafelé. Húsz zsákkal hoztak?
– Számolta a rossebb...
– Bandi!
– Gondolom – vont vállat a fiú. – Megbízhatok Karcsiban.
– Nem arról van szó, hogy nem bízom meg benne. De el is számolhatja, aztán én meg csak dobálom kifelé a pénzt.

Lana ette a főzeléket.

– Nem kaptam olyan lisztet, amelyet kért, Zsófi néni. Remélem, jó lesz helyette a bácskai.

– Jó hát... Tán még jobb is.

– A fű viszont szépen alakul. Sokat dolgozott ma.

Lana lassan felnézett. Nem ő volt az egyetlen, akinek feltűnt, hogy Attila hangja egészen más lett, amikor hozzá szólt.

– Szerdára el is készülök – mondta csendesen. Még örülhet, hogy a fontossági sorrendben a negyedik helyet kapta, mulatott magában, a lovak, a zab, meg a liszt után...

Helyrebillent a lelki egyensúlya ettől a gondolattól.

Ette tovább a főzeléket, és nem izgatta magát azon, hogy Attila a tekintetét keresi a tányér fölött. Kinőtt ő már ebből a gyerekes szemezéséből.

– Mit csinálsz holnap este? – kérdezte hirtelen Bandi. – Eljöhethnél velünk a kocsmába.

– Bandi!

– Most mi van?... Ez nem olyan szokványos kocsmá – fordult Lanához. – Kapos Feri, a tulaj, évekig élt Írországban, és valami olyasmit akart csinálni, amit ott látott. Egy barátságos helyet, ahová a nők is eljárhatnak, és nem az ivászaton van a hangsúly, hanem inkább olyan, mint egy klub. Szombatoként mindig élő zene van, de nem ám az a szokásos kocsmái kornyikálás, hanem igényes zenészek. Eljössz?

Lana megrázta a fejét.

– Nem lehet. Sárosiék kisfiára fogok vigyázni.

– Nocsak – mondta mulatva Attila. – Ezúttal együtt mennek szórakozni?

Mindenki nevetett. Lanának fogalma sem volt, mi olyan vicces.

– Felváltva jártak moziba, mert nem merték senkire rábízni a gyereket – magyarázta Rozi. – Úgy látszik, megjött végre az eszük.

– Lana, a mentőangyal – mosolygott rá Attila. – Lehet, hogy a házasságukat menti meg ezzel a jócselekedettel.

– Nem jóságból teszem, hanem pénzért.

Egy pillanatra csend támadt.

– Igen. Persze ez is szempont.

Lana már megbánta, hogy érzéketlennek mutatkozott.

– Meg aztán a lányoknak sem árt, ha szétnéznek a helyi választékban – tette hozzá könnyedén. – Kellemes változatosság lesz nekik a fiútársaság.

– Ha kevesled Sárosi Bencét, szólj, és én is elmegyek – kacsintott rá Bandi. – Egy estét kibír a kocsmá nélkül.

– És magyarázkodhatok én a Borinak, mi? – szólt közbe Rozi.

Lana nagyon élvezte ezt a falusi szappanoperát, amelybe belecsöppent. De ideje volt, hogy elinduljon az ikrekért.

– Köszönöm az ebédet – állt fel, és indult volna a tányérjával a mosogató felé, de Attila kivette a kezéből.

– Egészségére. Kellemes hétvégét. Hétfőn várjuk.

A király elbocsátja hű szolgáját, mulatott magában Lana. De jól is van így, sokkal jobb ez, mint amikor olyan ideges volt mellette, mint egy fiatal csikó, és főleg annál jobb, mint amikor olyan szélütötten bámulta, mint előző nap is az ebédnél.

Elköszönt a többiektől, összeszedte a holmiját, aztán kiment, és elpakolta a szerszámokat a tornác végébe. És csak akkor jött rá, amikor beszállt az autójába, hogy tudat alatt végig azt várta: Attila kijön hozzá még egyszer.

De nem jött.

Hála az égnek.

Miért olyan feszült akkor mégis?

Lana volt annyira becsületes, hogy bevallja magának: hiányzik a férfi figyelmessége. Hiszen ezúttal nem kísérte ki, mint eddig.

De nem Attila az egyetlen barátja itt, figyelmeztette magát, ha ugyan Attilát egyáltalán a barátjának nevezheti. Hiszen végtére is a munka-

adója, a megbízója. És ennek semmi köze a barátságához.

Elhozta az ikreket a bölcsödéből, együtt bevásároltak (Kincső figyelmeztette, hogy a Túró Rudit el ne felejtse), még sétáltak is egyet a Duna-parton, aztán mentek csak haza. Ágiék négyre jönnek, addig még van egy teljes órájuk. Remek.

Ági és a barátnője, Marcsi végül jó két órát töltöttek Lanánál, de ennek az időnek a nagy része – bármennyire is szégyellte magát érte Lana – bizony az ikrek csiklandozásával telt el... A két kicsi mellett mindannyian gyerekekké váltak egy időre, és Lanának minden szigorúságára szüksége volt, hogy a lányokat a számítógép elé kényszerítse.

– A szolgáltató azt ígérte, legkésőbb a jövő hét végéig bekötik az internetet – biztatta őket.

– És akkor kinyílik előttünk a világ – mondta színpadiasan elváltoztatott hangon Ági, és széles mozdulattal széttárta a karjait. Ezen persze megint muszáj volt vihogniuk.

– Kikapunk édesanyádtól, ha csak szórakozunk a pénzéért – kuncogott Lana. – Mit válaszoltok, lányok, ha megkérdezi, hogy mit tanultatok ma?

– Azt, hogy Kincső sokkal csikisebb, mint Lilla – vigyorodott el Marcsi.

– Na jó, ebből elég! Ugye nem akarjátok, hogy máris elveszítsem a munkámat? Aztán mehetek valami szigorú tanárhoz. Meg fogjátok bánni.

Az életveszélyes fenyegetések végül azért mégiscsak rávették a két lányt, hogy legalább fél órára odafigyeljenek Lanára. Kiderült, hogy gyors eszűek és van is érzékük ehhez a munkához, csak a fejük lágya nem nőtt még be... Lana el is döntötte, hogy ezentúl egyszerre csak egyikükkel foglalkozik.

– Eljárhatsz te is, Marcsi, ha a szüleid fizetik az órádat, de csakis egyedül. Páros órát többször nem tartok. Nincs is képem pénzt kérni azért, hogy szórakoztatjátok a gyerekeimet.

– Jó, akkor inkább fizess érte! – villant ravaszul Ági szeme. – Ha mondjuk elmész valahová a lódokival, mi szívesen vigyázunk addig az ikrekre.

– Hát te meg vagy veszve – kerekedett el Lana szeme. – Már hogy mehetnék el valahová a lódokival?! Vagy akárki mással, ami azt illeti. Nem vágyom én semmiféle elmenetelekre.

De a lányok csak sokatmondó vigyorral vonogatták a vállukat, és Lana kezdett komolyan megrémülni. Ilyen gyorsan egyszerűen nem terjedhetnek a rosszindulatú pletykák. Még egy ilyen kicsi faluban sem.

– Na ide hallgassatok – mondta komolyan. – Nagyon szépen kérek titeket, hogy ne terjesszetek ilyen csacsiságokat, jó? Nem akarok bajba kerülni, sem bajba sodorni másokat. Felejtsetek el, akármit is hallottatok. – És hogy Ági és Marcsi továbbra is csak lapos pillantásokat váltottak, hozzátette: – Ha csak egy kicsit is szerettek engem meg az ikreket, segítetek nekünk, és leállítjátok, ha valaki ilyesmit beszél.

A hangja komolyabbnak tűnt az indokoltnál, és a lányok ezen megilletődve végül is megígérték, hogy nem fogják biztatni a pletykálkodókat. De Lana nem volt biztos benne, hogy használt-e bármit is szelíd korholása. Miért ilyen rémes az emberi természet, sóhajtott magában, amikor kikísérte a tanítványait. Miért nem képes mindenki a saját dolgával törődni?

Békét, nyugalmat és feledést találni jött ide. És vesszen meg, ha hagyja, hogy elvegyék tőle, amit még meg sem kapott!

A feszültség benne maradt egész este, ingerült volt és kedvetlen, sehogy sem találta a helyét. Takarítani próbált, elkezdte kicsomagolni az egyik még lezárt dobozt, de aztán azt is félretette, kiment a teraszra, hogy megigyon egy teát, de egy perc múlva bement újra. Nem volt türelme semmihez, a gyerekekhez sem, és a szükségesnél haragosabban förmedt rá Kincsőre, amikor a kislány a tiltása ellenére felmászott az ebédlőasztalra. Aztán vigasztalhatta a sértődötten sírva fakadó gyereket.

Amikor megszólalt a telefon, úgy összerezett, hogy majdnem elejtette a virágvázát, amit épp a kezében tartott.

– Anyu? – sóhajtotta a telefonba. – A legjobbkor hívsz. Épp azon gondolkodtam, hogy lefekszem aludni.

– De hiszen még csak hét óra – rémült meg az édesanyja. – Remélem, nem vagy beteg?

– Nem, semmi bajom. És az ikrek is jól vannak. Csak valahogy olyan... olyan vacak... – Rémülten vette észre, hogy remeg a hangja, és

a szeméből kis híján kicsordulnak a könnyek. Na nem, az aztán igazán túlzás lenne!

Az édesanyja olyan sokáig hallgatott, hogy Lana már azt hitte, szétment a vonal.

– Itt vagy még? – kérdezte, elfojtva a szipogását.

– Igen... Csak, tudod, annyira szeretném, ha egy kicsit közelebb lalnál hozzánk. Valahogy az az érzésem, hogy nem ártana neked most egy nagy ölelés.

Lana elmosolyodott a könnyein keresztül.

– Ez volt a legaranyosabb dolog, amit mostanában hallottam. Annyira szeretlek, anyu!

– Jaj, ne csináld már, mert mindjárt bőgök... Lana, biztos vagy benne, hogy helyesen döntöttél? Apád és én nagyon szívesen segítünk, hogy találj albérletet itt a közelben, és vigyázhatnánk is a kicsikre, amíg te dolgozol.

– Ugye nem kezdjük ezt előlről minden alkalommal, amikor beszélünk? – kérdezte Lana csendesen.

– Nem, persze, hogy nem – sóhajtott a anyja. – De hát a remény hal meg utoljára, nem igaz? Jut eszembe, Tomi írt. Na persze nem levelet, még csak nem is e-mailt... egy sms-re futotta a lelkesedéséből. A karácsonyt valószínűleg itthon tölti.

– Az nagyszerű lenne – mosolyodott el Lana. – Elég rémes, ha az ember egyetlen bátyja egy világcsavargó.

– Hát még, ha az ember egyetlen fia az – jegyezte meg az asszony szárazon.

Kicsit később Lana megvacsoráztatta a gyerekeket, és elkezdte fürdetni őket. A megszokott esti szertartás megnyugtatta, és amikor a pelenkázásra került a sor, már az ikrekkel együtt énekelt. Lillának meglepően jó hangja volt máris, Kincső viszont – Lana ebben teljesen biztos volt – időnként szántszándékkal hamisan énekelt, csakhogy anyját megnevettesse.

– Egy kis bohóc vagy – suttozta a gyerek nyakába Lana. – Épp olyan vagy, mint az apád...

De most már ez a gondolat sem okozott neki szomorúságot. Olyanok, amilyenek... egypetéjű ikrek, mégis, néha mintha még csak testvérek se lennének. Külsőleg persze egyformák. De a természetük egészen más, Kincső a bátorságával, a huncutságával határozottan

Jancsira hasonlít, a csendesebb, komolyabb Lilla meg inkábbb őrá. Lana már beletörődött ebbe, és komolyan elhatározta, hogy nem fogja gátolni a személyiségük kifejlődését.

– De te nem leszel olyan gyenge, mint ő volt – suttogta, és maga sem tudta, a lányát vagy saját magát biztatja ezzel. – Mert ha mégis, hát esküszöm, kiverem belőled!

Kincső hangosan felnevetett. Egy szót sem értett abból, amit az anyja mondott neki, de tetszett neki Lana szemének pajkos csillogása. És Lana együtt nevetett vele, hiszen nem is tehetett mást.

Betette a gyereket a kiságyába, aztán odahajolt Lillához is, hogy megigazítsa rajta a takarót.

– Ajany kejtben ajany fa – motyogta Lilla félálomban, és Lana engedelmesen folytatta az altatódalt.

– ...arany bölcső alatta, arany mókus szundikál, arany csengő muzsikál. Cini-cini-kisbaba, édesanyja csillaga, álmodj szépet, álmodj jót, arany diót, mogyorót...

Attila arra gondolt, talán soha életében nem látott még olyan szépet, mint a gyermekei fölé hajló Lana, ahogy a szemében végtelen gyöngédséggel énekl nekik az altatódalt. Percek óta állt már a fedett teraszon, de nem tudta, hogyan árulja el a jelenlétét anélkül, hogy halálra ne rémítené a nőt. Meg kell mondania neki, hogy zárja a kertkaput, ha nem akar hívatlan látogatókat... De most ő sem tudott volna bejönni, ha zárva találja a kaput, hát pillanatnyilag nem volt oka emiatt berzenkedni. Csak valahogy nem tetszett neki a gondolat, hogy ahogyan ő bejöhetett, úgy bejöhet bárki más is, akár egy rossz szándékú ember is.

Óvatosan hátrahúzódott, és amikor a kert sötétje már elnyelte, visszament a kapuhoz, és hangosan becsapta, hátha erre már Lana is felfigyel. Hangosan dobogva ment végig az ösvényen, megzörgette a terasz ablakát. Ez a zaj egy halottat is felébresztene, vélekedett. Benézett a gyerekszoba ablakán, ugyanúgy, mint az előbb, de már nem látta ott Lanát; csak halvány fény világított a nappaliba vezető ajtó mellett.

Hová a csudába tűnt ez a nő?

Nem akarta még egyszer végigjátszani látványos – vagy inkább hangos – bevonulását, inkább úgy döntött, kockáztat. Benyitott a házba.

Először azt hitte, a szoba üres. Aztán furcsa, fémes csattanást hallott, és Lana egyszerre ott állt előtte. Az egyik pillanatban még nem volt sehol, a következőben pedig ott állt a szoba közepén... Attila összezavarodva nézett rá.

– Ugye nem egy fegyver kibiztosítását hallottam? – kérdezte gyanakodva.

– Ne tegyen fel olyan kérdéseket, amelyekre nem szeretné hallani a választ – felelte Lana könnyedén. Zsebre dugott kézzel állt a férfi előtt, és Attila biztos volt benne, hogy van valami a zsebében a kezén kívül is.

– Lehet, hogy nem is olyan védtelen, mint gondoltam? – dünyögte maga elé. Lana elmosolyodott. Már megint gondoskodni akar róla...

– Meg tudom védeni magam, ha kell – felelte egyszerűen. – De azért nem bánám, ha lenne valami jelzőrendszerem. Nem tud valahol egy eladó kiskutyát?

– Semmire nem megy egy kiskutyával – csóválta meg a fejét a férfi. – Magának képzett házőrző kellene.

– Nem, dehogy. Nem akarom, hogy a földre rántsa az ismerőseimet, csak jelezzen, ha valaki jön. Ezt minden épeszű kiskutya megtanulja pár hónapos korára. Kér egy teát?

Attila vállat vont.

– Miattam ne zavartassa magát. Csak a kereket hoztam.

– A kereket? – kérdezte Lana olyan őszinte elképedéssel, hogy Attila hangosan felnevetett.

– Alig pár napja, hogy kölcsönkértem, nem emlékszik?

– Ja, a pótkereket! – gyúlt világosság Lana agyában. – És mivel fenyegette meg a gumist, hogy mégis elkészült?

– Ígértem neki egy whiskyt.

– Kapos Feri ír kocsmájában? – mosolyodott el a nő.

– Egy üveg whiskyt – helyesbített Attila szelíden.

– Drága út lehetett az a keddi.

– Az volt – felelte a férfi kurtán, és olyan furcsa volt a hangja, hogy Lana biztosan tudta, nem a kerék javíttatására gondol. De úgy gondolta, nincsenek annyira jóban, hogy kíváncsiskodhasson. Nem tett fel tolakodó kérdéseket, inkább a konyha felé indult, bízva benne, hogy a férfi automatikusan követi majd. Igaza lett.

– Én iszom egy teát, akár kér, akár nem – jegyezte meg, feltette a vizet forni, és tálcára készítette a hozzávalókat. Attila egy szót sem szólt ezalatt, csak állt az ajtófélfának dőlve, és nézte, ahogy rakosgat.

– Miért van olyan érzésem, hogy maga erre született? – szólalt meg végül tűnődve.

– A teafőzésre? – kérdezte Lana, és alig bírta visszafojtani a kuncogását.

– Nem. Arra, hogy az otthont jelentse valakinek.

Lana megállt előtte a tálcával.

– Ha még sok ilyen kedveset mond, menthetetlenül elbőgöm magam – mondta csendes mosollyal, de a szemében valóban könnyek ígérete csillogott.

– Eddig azt hittem, barna a szeme. – A férfi hangja alig volt több, mint suttogás. – De most már látom, hogy csak napfényben sötét. Most egészen zöld, ahogy felnéz a lámpa felé... olyan zöld, mint a frissen vágott fű. És arany pöttyök csillognak benne.

Lana egészen elgyengült a hangjától. Még szerencse, hogy itt a kezemben a tálca, gondolta, így nem tudok semmi ostobaságot csinálni... Megköszörülte a torkát, és reszkető térddel ugyan, de nekiindult, hogy elmenjen a férfi mellett.

Attila azonban nem húzódott félre. Felemelte a kezét, és az ujjai köré csavarta Lana egyik hajtincsét.

– Furcsa egy nő maga – jegyezte meg elgondolkozva. – Tele van rejtéllyel, ellentmondásokkal... Az egyik pillanatban pontosan olyan, amilyennek lennie kellene: egy átlagos, kedves, szelíd, dolgozó anya. Aztán történik valami, és mintha egy átkozott gombot nyomnának meg az agyában, egyszerre keményebb lesz, mint egy kőszikla. Mi történt magával, ami ilyenné tette?

– Ha nem megye arrébb, magára öntöm a forró teát – nézett fel rá Lana kedvesen. – Lehet, hogy megizmosodtam a kertje kitakarításában, de azért nem vagyok hosszútávú súlyemelő.

Attila furcsa pillantást vetett rá, aztán egyetlen szó nélkül kivette a tálcát a kezéből, és maga vitte az ebédlőasztalhoz. És csak nézte, ahogy Lana leül egy banánosládára, teát tölt magának, és az asztalra könyökölve a két kezében dajkálja a csészét.

– Jobb állni? – kérdezte végül Lana, csak mert már nem bírta tovább elviselni a csöndet.

– Azt hiszem, jobb, ha most elmegyek – sóhajtott fel Attila. – Ha még egy percig maradok, biztosan valami olyasmit teszek, amit egyikünk sem szeretne. Például alaposan elnászpángolom.

Lana csak felhúzta a szemöldökét erre. Attila megrázta a fejét. Teljesen ellenállhatatlan, amikor ezt csinálja, gondolta kétségbeesetten. És mielőtt józanul lebeszélhette volna magát róla, hirtelen lehajolt a nőhöz, és szájon csókolta. Csöppet sem szelíden, és csöppet sem futólag. Beleadta minden dühét és sóvárgását.

Lana nem tiltakozott. Nem húzódott el tőle, és áldja meg az isten, nem is öntötte rá a forró teát. Csak ült ott békésen, valami beletörődő mosollyal az arcán. Attila annyira dühös lett, hogy legszívesebben felpofozta volna. Mit tegyen, hogy kibillentse ebből az átkozott nyugalmából?!

Pedig Lana minden volt, csak nem nyugodt. A délutáni feszültsége a tiszteresére nőtt már attól, hogy meglátta Attilát a küszöbén, azóta pedig, hiába próbált közömbösen társalogni, csak még rosszabb lett a helyzet. Tudta, pontosan tudta, hogy a férfi nem a kerék miatt jött. Az csak egy átlátszó ürügy volt.

De az igazi célját még mindig nem látta át. Nem volt valami finom, ahogy megpróbálta kiszedni belőle azt a régi történetet. De vajon az csak az eszköz volt, vagy maga a cél?

– Úgy látszik, nincs sok mondanivalója – szólalt meg a férfi rekedten, mintha hirtelen megfázott volna. – Barna angyal... Még a szeme sem az igazi. Remélem, nem hord parókát.

Lana egész teste megfeszült ültében. De Attila csak vállat vont, és elfordult tőle.

– Hétfőn várom – mondta hidegen. – Nem hagyhatja félbe a munkát csak azért, mert pontosan tudja, hogy én mit szeretnék.

A következő pillanatban csapódott mögötte az ajtó, és Lana egyedül maradt. Most már sírhatott volna, de a szeme csak égett, a megkönnyebbülést hozó könnyek nem akartak előtörni belőle.

Nem szabadna így beszélnie. Ez nem tisztességes egyikükkel szemben sem. És nem szabadna így néznie sem rá...

Bár az is lehet, hogy csak képzelte, amit Attila szemében látott. Nem a dühöt persze; azt felismerte, akárkin látta. De a többit... a gyengédséget, a kedvességet... a vágyat...

Felsóhajtott, és lüktető fejjel felállt, hogy visszavigye a tálcát a

konyhába, és bezárjon éjszakára. Meg sem lepődött, amikor a bejárati ajtó hirtelen felpattant, és Attila újra ott állt előtte.

– Sajnálom – mondta halkán. – Rémesen viselkedtem. Nincs rá semmi mentségem.

Lának csak egy fáradt sóhajra telt az erejéből. Felnyúlt a férfi arcához, és csillapítóan megsimogatta.

– Én is sajnálom. Nem vagyok egy könnyű eset, tudom. Csak az a kérdés, számítok-e annyit, hogy megérje megbízni bennem. Hogy megérje türelmesnek lenni.

Attila sokáig nem válaszolt, csak nézte, rezzenéstelen arccal, amelyről Lana nem tudott leolvasni semmit.

– Én nem vagyok jó ember – mondta végül a férfi. – És nincs bennem túl sok türelem.

– Értem. – Lana elfordult tőle, és indult volna a konyha felé, de Attila utánanyúlt, és visszahúzta a karjánál fogva.

– Nem, nem érti.

Lana megállt, és rámeredt.

– Azt hiszem, jobb, ha most elmegy – mondta végül. – Hosszú napom volt, szeretném, ha már véget érne. És biztosan magát is várják otthon.

– Nem vár senki. Mi lenne, ha leülnénk, és normálisan megbeszelnénk ezt a dolgot?

– Most egészen pontosan mire gondol?

Attila fűjt egyet.

– Nem akarja megkönnyíteni, igaz?

Lana már majdnem elmosolyodott, de az utolsó pillanatban sikerült rendeznie az arcvonásait.

– Felteszem, nem a kertje szépítéséről akar velem beszélgetni, márpedig az az egyetlen közös dolgunk. Maga pénzt ad nekem, hogy dolgozzam a kertjén. Tehát nem vagyok más, mint a kertésze. Tiszta sor.

Attila halkán felnevetett.

– Maga világsztár mellébeszélésben.

– Köszönöm. Ezt bóknak veszem.

– Nem kezdhetnénk előlről? Mondjuk onnan, hogy bejövök, és maga megkínál teával? Igen, kérek, köszönöm. Sok cukorral. De ha van méz, az még jobb lenne.

Lana tehetetlenül elmosolyodott. Nem tudta eldönteni, kedvesnek

vagy pimasznak tartsa-e a férfit ezért a szelíd erőszakért.

– Mára bezárt a konyha, sajnálom.

– Szóval képes lenne kirakni a hidegbe. Szép, mondhatom.

– Nálam nem megy semmire ezzel a panaszos hanggal, sem a plüssmackó-arckifejezéssel, kérdezze csak meg a lányaimat. Ahogy el tudott jönni ide, úgy haza is tud menni.

Attila elkomolyodva nézett a szemébe.

– Biztos, hogy nincs semmi, amit el szeretne mondani?

– De van. Bár hétfőig meg akartam kímélni tőle.

– Hétfőig?!...

– Sajnos szomorú hír. A tulipánfa nem fog megmaradni. Megpróbáltam mindent, hogy megmentsem, de...

– Mi a fenéről beszél?!

Olyan döbbenettel meredt rá, hogy Lana nem tehetett róla, de alig bírta visszafojtani a nevetést.

– A kertjéről. Megpróbáltam a tulipánfát...

– Az ördög vigye a tulipánfát!

– Sajnos épp erről van szó...

– Lana!

Muszáj volt megkönnyörülnie rajta. Már csak azért is, mert most már tényleg nem lehetett nevetés nélkül kibírni, olyan kétségbeesett arcot vágott a férfi.

– Jól van, na... Mit akart mondani?

– Én... sajnálom, hogy... ahogy viselkedtem. Csak azért történt, mert... – fújta egyet. –, azazhogy nem. Semmi mentségem rá.

Lana megrázta a fejét.

– Én nem sajnálom. Tényleg. Semmi baj. Tudom, hogy nincs jelentősége, csak a hangulat hozta így. Ne eméssze magát miatta.

Attila rámeredt, és egy teljes percig nem tudott mit mondani. Lényének egyik fele sértődötten tiltakozott volna, a másik viszont – a gyávábbik – hálásan belekapaszkodott a feléje dobott mentőövbe. Ez utóbbi bizonyult erősebbnek.

– Hát... rendben. Megérteném, ha haragudna érte. – Te gyáva nyúl, szidta magát dühödten. – Akkor én megyek is... Pihenje ki magát, már amennyire tudja. Felébrednek még éjszaka?

Lanának másodpercekig fogalma sem volt, kikről beszél.

– Ja?... Az ikrek? Nem, már régen végigalusszák az éjszakát.

Attila csak tipródott az ajtóban, mintha nem tudná eldönteni, menjen-e vagy maradjon.

– Most... meglesz, ugye? Úgy értem... jól érzi magát?

– Persze – mosolyodott el Lana. – Minden rendben.

Kikísérte a teraszra, és megállt a külső ajtó mellett. Attila visszafordult, szemlátomást volt még valami mondanivalója.

– Fogalmam sincs – kezdte habozva. –, igazán fogalmam sincs, hogy mit vár tőlem.

Lana felsóhajtott.

– Az égvilágon semmit – mondta határozottan. – Leszámítva persze, hogy rendszeren kifizesse a béremet.

A férfi nézte még egy percig, valami furcsa, latolgató pillantással, aztán csak bólintott.

– Jó éjszakát – mondta kurtán, és eltűnt a sötétben. Lana még sokáig állt a teraszajtóban, és nézett utána, egészen addig, amíg már reszketett a hidegtől.

Szombat

LANA reggel kitartó zörgetésre ébredt. Egy pillanatig azt sem tudta, hol van; aztán lassan magához tért, megállapította, hogy fél kilenc is elmúlt már, de mielőtt megijedhetett volna, hogy hol maradnak az ikrek, a két buksi fej meg is jelent az ágya végében.

– Mama, nagy zaj van! – panaszkodott Kincső, Lilla pedig befogott füllel helyeselt. De nem látszottak különösebben ijedtnek.

– Várjatok itt, mindjárt megnézem, ki csinálja ezt a nagy zajt. Maradjatok itt, jó?

Az ikrek engedelmesen bemásztak az ágyba, Lana pedig papucsot húzott, és ásítózva kibotorkált a nagyszobába.

– Remélem, nem ég a ház – dörmögte maga elé rosszkedvűen. Kinyitotta az ajtót, és egyszerre felébredt: a terasz előtt Erzsi néni állt, olyan kétségbeesett arccal, hogy Lana azonnal tudta, valami nagy baj van.

– Marcsi nem ment haza az este – kezdett bele az asszony rémülten. – Ágimmal itt voltak, ugye?

– Nem ment haza?! – döbönt meg Lana. – És Ági sem?

– De igen, hál’ Istennek, ő otthon van. Mikor mentek el innen?

– Hat óra körül – felelte Lana zavarodottan. – De hát Ági nem tudja?

– Nem emlékezett rá biztosan.

– De nem értem... Mi az, hogy Marcsi nem ment haza? Azóta nem ment haza, hogy itt voltak?

– Hát persze, hiszen maga nem tudja... Moziba mentek Szentendrére, tizenegy körül értek haza az utolsó busszal. A főtéren elköszöntek egymástól, Ági hazajött és lefeküdt aludni, Marcsit meg azóta nem látta senki...

Lana csak állt döbbsenten.

– Rettenetes. Ez rettenetes... Szegény anyja.

– Igen... Reggel jött át a szerencsétlen Juli, hogy nem aludt-e nálunk a Marcsi. Most körbejárja a szomszédokat, hogy talán látta valaki az este. Mondtam neki, hogy szólni kellene a rendőröknek...

– Nem lehet, hogy mégis az egyik barátnőjénél maradt? – Lana fázósan összehúzta magán a vékony köntöst.

– Akkor hazaszólt volna. Nem csinált ő ilyet soha, mindig hazament, amikor meg volt beszélve. De menjen be, öltözzön föl, mielőtt megfázik. Én is megyek, hátha van már valami hír...

– Üzenjen, Erzsí néni, ha megtud valamit – szolt utána Lana. – Én is nagyon aggódom.

Hiányzott, hogy nem dolgozhat ma is a doki kertjén. El kellett foglalnia magát, miközben fél füllel a kertajtó nyikordulását figyelte; reggeli után nekiesett a maradék dobozoknak, és mire eljött az ideje az ebédkészítésnek, a helyére is rakott mindent. Igazából úgy tervezte, hogy elmegy bútorot nézni az ikrekkel, székeket akart az ebédlőasztal köré, szőnyeget a gyerekszobába, állólámpát, polcokat, párnákat, cserepes virágokat... de elsősorban egy masszív és praktikus íróasztalt két forgószékkal. Nem tarthatja a számítógépet az ebédlőasztalon, és nem ültetheti a tanítványait ládákra...

Jaj, istenem. Vajon mi lehet Marcsival? És vajon hol marad Erzsí néni a friss hírekkel? Mostanra egészen biztosan megtalálták a kislányt, miért nem jön senki, hogy őt is megnyugtassa?

Megebédeltek, Lana letette az ikreket aludni, aztán elmosogatott. Ilyenkor kellemetlen, hogy nincs egy másik felnőtt a házban, nincs, akire rábízza a gyerekeket, amíg átszalad a szomszédba...

Nyitva hagyta a gyerekszoba ablakát, hogy meghallja, ha valamelyikük esetleg felsír, de muszáj volt kimennie a kertbe, csinálni valamit, amit szeret, és amitől alaposan el is fárad, ami lehetetlenné teszi, hogy gondolkozzon. Csak gondolkozni ne kelljen.

Túl sok átgondolnivalója kezdett lenni, és ez nem tetszett neki. Nem ezért jött ide.

Bár a gyerekeket, ha egyszer elaludtak, ágyúszóval sem lehetett felébreszteni, de az elektromos sövényvágót most mégsem merte használni, hogy meghallja, ha jön valaki. Ugyhogy inkább a gyomlálásba fogott bele. De hamar rájött, hogy ez a könnyű és egyhangú

munka nem alkalmas arra, hogy elűzze a komor gondolatait. Az enyhe idő miatt a legtöbb levél még a fákon volt, tehát az avargyűjtés sem jó megoldás... Növekvő kétségbeeséssel nézett körül, aztán meglátta az elszáradt orgonabokrot. Ez az.

Amikor nyílt a kertkapu, már kirángatta a bokor maradványait a földből. Nem volt könnyű munka. Karvastagságú ágakat vágott át, a gyökerek némelyikét ki kellett ásnia. A hátán csorgott a víz, a karját megannyi karcolás borította, az arca egyre maszatosabb lett, ahogy törölgette róla a verítéket. Kezdte magát igazán jól érezni.

– Jó napot kívánok – hallotta az ismeretlen férfihangot, egyidőben a kavics csikordulásával. – Kardos Ilona?

– Én vagyok – fordult a két rendőr felé. Csak az egyikük viselt egyenruhát, de nem kellett hozzá különösebb képzelőerő, hogy a fiatalabb férfiban is felismerje a nyomozót. – Megtalálták Marcsit?

A rendőrök összenéztek.

– Igen – válaszolta kurtán a civilruhás, és Lana érezte a hangján, hogy még nincs oka megkönnyebbülni. – Váradí Péter vagyok a szentendrei rendőrségtől, a társam Konrád Sándor őrmester. Beszélgethetnénk odabent?

– Persze – törölte meg a kezét Lana a nadrágjába, és mutatta az utat. Egy halvány emlék moccan az agyában, nem több, mint egy érzés, és az is hamar elmúlt. Mintha valami ismerőset hallott volna... De nem jött rá, mi volt az. – Elfogadnak egy teát?

– Köszönjük szépen, igen. Csalóka ez az időjárás, nincs olyan meleg, mint gondolná az ember.

– Én nem fáztam.

– Azt látom.

Lana érezte, hogy a nyomozó tekintete végigpásztázza a testét.

– Egy elszáradt bokor – magyarázta némi rossz érzéssel. – Már nagyon ideje volt, hogy kivágjam.

– Minden nehéz munkát maga végez? – Az egyenruhás rendőr most először szólalt meg, amióta megérkeztek.

– Nemigen van kire bíznom. A lányaim még csak két évesek.

Most jön az, hogy mi lett az apjukkal, gondolta Lana rezignáltan, meg hogy miért költöztem ide Budapestről... De a rendőrök nem kérdezősködtek tovább, szó nélkül leültek a két banánosládára, amelyek jelenleg a székeket helyettesítették.

– Foglaljanak helyet – mondta Lana kissé megkésve.

– Köszönjük – mosolyodott el a nyomozó. Meglepően kedves mosolya volt, és valahogy ismerős is a vonzó, kemény vonású arcon. Lana hirtelen zavarba jött.

– Egy pillanat, mindjárt... Én... Kicsit megmosakszom.

Csak semmi kapkodás, vett néhány mély levegőt a fürdőszobában, és csak semmi idegeskedés. Marcsi miatt jöttek. Nem tudnak rólam semmit. Marcsi miatt jöttek...

Megtörölte az arcát, és belenézett a tükörbe. Aztán, hogy megerősítse az önbizalmát, gyors mozdulatokkal halványan kihúzta a szemét. Egy fokkal jobb, állapította meg. Mintha már nem lenne olyan űzött a tekintete.

– Cukorral vagy mézzel? Mármint a teát.

– Cukrot kérek, és citromlevet is, ha nem okoz gondot – nézett fel az őrmester.

– Én viszont egészen üresen iszom.

Lana bekapcsolta a tűzhelyet a teáskanna alatt, aztán összerakta a hozzávalókat a tálcára. Ez nem *déjà vu*, gondolta magában kuncogva, ezt valóban átéltem alig egy napja. És amikor hátrafordult, az illúzió tökéletessé vált. A nyomozó pontosan ugyanúgy állt ott az ajtófélfának támaszkodva, mint előző este Attila – csak éppen ő félrehúzódott, amikor Lana elindult felé a tálcával.

Visszament a kannáért. Forrj már fel, biztatta magában a vizet. Idegesítette, hogy a rendőr ott áll mögötte némán, de kifelé ebből semmi nem látszott, és nem is állt szándékában elárulni. Hűvös mosollyal hátrafordult. Tudta, hogy kihívó a tekintete, de legalább ennyi azért kellett hozzá, hogy magabiztosabb legyen.

A férfi ránézett; az arcán halvány meglepetés futott át. Aztán lassan elmosolyodott.

– Nem régóta lakik itt, ugye?

Lának jó füle volt. Pontosán tudta, hogy ez most nem egy hivatalos rendőri hang.

– Egy hete sincs, hogy ideköltöztem. – Végtére is, ezt egy perc alatt kiderítheti, ha akarja. De barátságosabb, ha együttműködik az ilyen apróságokban. – Az előbb azt mondta, megtalálták Marcсит.

Váradí arca egyszerre elkomorodott.

– Csúnya história.

– Bántotta valaki? – kérdezte Lana elszoruló torokkal.

– Sajnos igen. A falu szélén találták meg, komoly fejsérülést szenvedett. Kórházba vitték.

– De meggyógyul, ugye?

– Még korai lenne bármit is mondani. Jelenleg kómában van.

Vidéki rendőr létére meglepően választékosan fogalmaz, gondolta Lana. Túl intelligens... És túl jóképű is. Mi?! Ó, Jézusom... Micsoda ostoba gondolat! És egyáltalán nem helyénvaló, főleg, amikor szegény Marcsit...

– De miért támadták meg? Kirabolták? Vagy... vagy...

Váradai furcsa pillantást vetett rá.

– Éppen ez a legkülönösebb. Nem erőszakolták meg, ha erre gondol. És nem is hiányzik semmije. Több, mint tízezer forint volt a pénztárcájában, ékszerek a nyakában, a fülében, a kezén, és márkás sportcipőt viselt.

Lana megrázta a fejét.

– Érthetetlen.

– Többet fogunk tudni, ha magához tér. Legalábbis remélem. Úgy tudom, találkoztak tegnap.

A teáskanna ebben a pillanatban kezdett sípolni, és Lana úgy összeresztett, hogy majdnem leverte a tűzhelyről. Hátrafordult, és le akarta kapni, de alaposan megégette a kezét.

– Majd én – mondta szelíden a nyomozó, és a konyharuhával megfogta a kannát.

– Sajnálom. Rémesen ügyetlen tudok lenni. Vigye be, kérem, ha már úgylis fogja... Én viszem a bögréket.

Leültek az ebédlőasztalhoz.

– Szóval... Marcsi a szomszéd kislány, Ági barátnője. Számítás-technikára tanítom majd őket. Tegnap este is itt voltak, úgy hatig.

– Azóta nem látta őket?

– Nem. Korán lefeküdtem. – Némi magánjellegű minidráma után, tette hozzá gondolatban. – Nem kellene jegyzetelnie? – mosolygott az őrmesterre. De az csak jegyintett.

– Ennyit már csak nem fogok elfelejteni... Jó ez a tea. Igazán jólesik, amilyen csúnya napunk volt.

– Válgék egészségére. Maguknak se könnyű, hogy szombaton is szolgálatban kell lenniük... ahelyett, hogy a családjukkal lennének.

– Megszokták már – vont vállat a nyomozó. – Már legalábbis a Sanyiéi. De mit csináljunk, ha egyszer a bűnözők nem nyugszanak hétvégén se. Kapunk helyette másik szabadnapot.

Az őrmester az órájára nézett.

– A mai napnak meg lassan vége... Szedelőzködünk, hadnagy úr, ha nincs több kérdésünk.

Váradí tekintete egy hosszú pillanatra összefonódott Lanáéval. Aztán bólintott, megitta a teája maradékát, és letette a csészét.

– Egyelőre nincs – állt fel. – Még csak tapogatózunk. De azért megengedi, hogy körülnézzünk egy kicsit?

– Azzal hamar végeznek – mosolyodott el Lana. – Az egész ház alig van hatvan négyzetméter. Csak halkan, ha kérhetem. Még nincs itt az ideje, hogy felébredjenek a gyerekek.

– Látom, nem sok szekrénye van – jött vissza a nyomozó fél perc múlva. Éppen csak benézett a gyerekszobába, az őrmester meg közben unottan ácsorgott az ajtó mellett.

– Még nem sikerült teljesen beköltözködnöm.

– Hát persze, hogy nem. – Az őrmester hangja is, tekintete is indokolatlanul éles volt, amikor ránézett a felettesére. De az csak vállat vont, és eltűnt a hálószobában.

Lana nem igazán értette, mi történik. Az egész jelenet furcsán valószerűtlen volt, a két rendőr valahogy nem viselkedett természetesen. Mintha nem is Marcsi lenne érdekes a számukra...

– Mi végeztünk is. – Váradí megállt egy pillanatra az őrmester előtt. – Várj meg kint a kocsiban. Egy perc az egész.

Az őrmester újra ránézett az órájára, aztán nagyot sóhajtott.

– Mindjárt fél négy – morogta maga elé.

– Egy perc az egész – ismételte a nyomozó.

Lana türelmesen ücsörgött az ebédlőasztal mellett. Még mindig a kezében volt a teáscsészéje, de most ösztönösen letette és felállt, mert úgy érezte, hogy valami fontos következik.

Váradí közelebb lépett hozzá, úgyhogy Lanának kicsit felfelé kellett fordítania a fejét, mert a rendőr legalább huszonöt centivel magasabb volt nála.

– Segíthetek még valamiben? – kérdezte, higgadságot erőltetve magára. A férfi arcán halvány mosoly jelent meg.

– Nyugalom – mondta halkan. – Lazítson! Nem eszem meg.

Lana meglepetten elmosolyodott. Hirtelen ráébredt, hogy semmitől nem kell tartania.

– Letelt a szolgálata, hadnagy úr? – kérdezte pajkosan.

A nyomozó rántott egyet a vállán.

– Mondjuk. Mit csinál ma este?

Lana megrázta a fejét.

– Nem fog menni – mondta őszintén sajnálkozva. – Bébicsősz leszek. Áthozzák az egyik szomszéd kisfiút.

– És holnap?

Szóval nem adja fel olyan könnyen.

– Tetszik a stílusa, hadnagy úr. – Lana elgondolkozva nézett a rendőrré. – Holnap éppen ráérnék pár órára, ha lenne valaki, aki vigyázna a gyerekeimre.

– Szervezze meg – kérte a férfi kedvesen. – Elmehetnénk valahová. Biztosan magára is ráfér egy kis szórakozás.

Lana összehúzta a szemöldökét.

– Igazából nem szoktam idegen férfiakkal szórakozni.

– Jaj, ez nagyon gyenge volt.

A nő meglepetten elnevette magát.

– Mindig ilyen rámenős?

– Csak ha van értelme.

Tökéletes válasz, gondolta Lana. És tökéletes volt az is, ahogy a férfi sima mozdulattal felé hajolt, és könnyedén arcon csókolta.

– Jöhetnek hat órára?

Lana felsóhajtott.

– Csak győzzem kivárni...

Most a rendőr nevetett fel.

– Tetszik a stílusa, ÜdülőMester. – Rákacsintott Lanára, és már ott sem volt. Lana mosolyogva csóválta meg a fejét. Kedves egy gazfickó, az már igaz... Lehet, hogy egész jól fogunk szórakozni.

És amikor felvillant előtte Attila képe, amint tévován áll az ajtóban, bosszúsan elhessegette. Különben is, ideje, hogy felkeltse a gyerekeket, tisztába tegye őket, aztán uzsonna, és máris itt lesz Sárosi Bence. Rengeteg dolguk van még addig.

Pár órával később Lana maszatosan és holtfáradtan hevert egy nagy rakás plüssállat között a nappali vastag szőnyegén. Az ikrek boldogan hemperegtek mellette, a kis Bence viszont már kezdett a tűrőképessége végéhez érni.

– Kapj el, Bence! – énekelte Lilla, és taszított egyet a kisfiún.

– Óvatosan, Lilla! Ő még kisbaba! – Lana az ölébe kapta a gyereket, mielőtt az sírva fakadt volna. Erre viszont a lánya kezdett el méltatlankodni. – Na jó, szerintem ideje pihennetek egy kicsit...

– Nem pihennetek! – kiabálta Kincső nyűgösen.

– De igen. Gyertek ide. Akarjátok, hogy énekeljünk valamit?

– Arany kertben arany fa?... – kezdte Lilla.

– Nem, nem! – Kincső felháborodva meredt a hűgára. – Nem arany kertben. Nem alszunk.

Lana fáradtan elnevette magát.

– Pedig nem bánám... Na jó, akkor mit énekeljünk?

Ebben a pillanatban hangos kopogás hallatszott. Lana kisebb nehézségek árán lefejtette magáról a gyerekeket és felállt.

– Bújj be! – kiáltotta. Túl szép lenne, ha máris Sárosiék...

De nem ők voltak, hanem Erzsi néni, és mögötte – Attila.

– Ezt az embert a kertajtóban találtam – kacsintott Lanára a szomszédasszony. – Behoztam, hátha tud vele kezdeni valamit... Hogy boldogul a három csöppséggel?

– Egész jól – mosolygott Lana. Igyekezett tudomást sem venni róla, hogy a gyomra görcsbe rándul. Mi az ördög történik velem?

– Ne vigyem át őket egy órára mihozzánk? Itt van a nővérem vendégségben, és bolondul a kicsikért. Addig maga szusszanhatna egyet. – Jóindulatú mosolyát látva Lana majdnem felsikított. Még csak az hiányozna! Hogy kettesben „szusszanjon egyet” Attilával! Nem vette már őket így is a szájára a falu?

– Nem lehet – rázta meg a fejét. – Bence mindjárt elalszik, és a lányokat is megpróbálom letenni.

Attila közben leült a szőnyegre az ikrek közé, és az ölébe vette Bencét, olyan természetességgel, mintha minden este ezt tenné. A lányok óvatosan közelebb merészkedtek. A nők nézték őket egy pillanatig, aztán, mintha összebeszéltek volna, egy szó nélkül az ajtó felé indultak.

– Mi van a füleden? – hallották még Kincső hangját.

– Rendes fiú a doki – mondta Erzsi néni odakint. –, és nagyon ért a gyerekek nyelvén. Hadd szórakoztassa el őket pár percig.

– Van valami újság Marcsiról? Itt járt két rendőr délután, ők mondták, hogy kómában van.

– Semmi változás – sóhajtott fel az asszony. – Szerencsétlen kislány. Én nem értem, milyen emberek vannak. Csak valami őrült lehetett. Alighanem szomorú idők jönnek a helybéli gyerekekre, nemigen engedik el őket otthonról esténként, amíg meg nem fogják, aki ezt tette szegény Marcsival... Nem jöttem át, amikor megtudtam, mi történt, mert mondta a Peti, hogy jönnek magához is.

Peti?, mulatott magában Lana. A hadnagy úr mint Peti?

– Nem tudnak semmit. És csak annyit kérdeztek, hogy mikor láttam a lányokat utoljára.

– Majd kiderítik. Ámbár ebben a faluban nem volt ilyen csúnya eset évtizedek óta... De a Peti nagyon jó rendőr. Helyi gyerek, de valami különleges osztásban volt Pesten, csak egy vagy két éve került vissza Szentendrére.

Van-e vajon bármi, amiről Erzsi néni nem tud, gondolta Lana rezignáltan. Vagy inkább bárki...

– No, én megyek is vissza, mielőtt a lányaim megeszik Attilát falatonként.

– Holnap is szívesen elviszem őket – ajánlotta fel Erzsi néni, és Lana most úgy érezte, az ég meghallgatta az imáit. Még csak kérnie sem kellett.

– Az nagyszerű lenne. Hetek óta nem volt egy szabad estém.

– Programja van? – nézett rá Erzsi néni ravaszul, és Lana elnevette magát. Ezt úgysem lehet megúszni.

– Igazság szerint a hadnagy úr hívott meg – vallotta be, és élvezettel nézte az asszony elkerekedő szemét.

– Nohát, maga aztán nem vesztegeti az idejét – nevetett Erzsi néni. – De nem baj, megérdemli, amilyen sokat dolgozott a héten, és a Peti is megérdemel egy kis szórakozást.

– Hogyhogy nincs barátnője? – Lana nem gondolkozott el azon, hogy a hadnagy úrról miért mer ilyen nyíltan kérdezősködni.

– Időnként akad egy-egy. Nincs abban semmi rossz. Nem jár vele rosszul, ha megfogja magának – kacsintott rá az asszony.

– Az ég áldja meg, csak vacsorázni megyünk! – nevetett Lana.

– Kezdetnek az is jó – bólintott rá Erzsi néni.

Lana tudta, hogy az ilyen kis helyeken szinte mindenki tud mindent a többiekről. Csak éppen azt hitte, őt ez nem érinti majd. Hiszen kinek lehetne érdekes az ő személye? És mire észbe kaphatott volna, a fél falu róla beszél. Nem maradhatott titok, hogy Attila tegnap járt nála, és nem lesz titok az sem, ha Váradi elviszi vacsorázni. Remélhetőleg nem hiszik majd afféle rossz nőnek.

Becsukta a kertajtót Erzsi néni mögött, és futva ment vissza a házba. Estére azért kegyetlenül le tud húlni a levegő. Csoda, hogy szegény Marcsi nem fagyott meg, ha egész éjjel a mezőn feküdt...

Bence elaludt Attila karjában, az ikrek azonban élénken csillogó szemmel hallgatták, amit a férfi mesél.

– ...és akkor a kistróka visszament a ketrecbe, és megette a húst. Attól kezdve bármikor nyitva hagyhatták a ketrec ajtaját, a kistróka csak kiment, körülszaglászott, aztán visszament újra. Már tudta, hogy a ketrec az otthona, és ott jó dolga lesz.

– És soha többé nem is próbált elszökni? – szólalt meg Lana csendesen. Micsoda ostobaság, hogy elszorult a torka.

Attila felnézett rá, és olyan megértő volt a tekintete, hogy Lana kis híján elsírta magát.

– Nem – rázta meg a fejét a férfi. – Mert tudta, hogy szeretik.

Egy hosszú pillanatig némán néztek egymás szemébe, aztán Lana lehajolt, és gyöngéden kivette az alvó kisfiút Attila karjából.

– Lefektetem a szobámban. Sárosiék elhozták a járókáját. Lilla, Kincső, maradjatok itt még egy kicsit a bácsival.

– Nem bácsi – mondta Lilla vidáman. – Atijja.

Ez igen, mosolygott Lana a férfira. Kincső könnyű eset, de aki Lilla szívébe is belopja magát, az már tényleg elért valamit.

Pár perc múlva visszament hozzájuk, és leült ő is a szőnyegre.

– Szívesen hellyel kínálnám – nézett Attilára félrehajtott fejjel. –, de attól tartok, hogy csak banánosládáim vannak. A szőnyeg talán mégis kényelmesebb.

– Tökéletes kényelemben vagyok – felelte Attila, és megigazította Lillát, aki közben az ölébe mászott. – Segítsek az etetésben?

– Már vacsoráztunk. Lányok, szerintem ideje lenne lefeküdni.

Kincső egyetértése jeléül bemászott az anyja ölébe, és azonnal elaludt.

– Félelmetes, ahogy egy másodperc alatt lemerülnek – mosolyodott el a férfi. – Az én lányom is pontosan ilyen volt kicsinek.

Nagyszerű, a gyerekeikről fognak beszélgetni, nyelt egyet Lana.

– Most hány éves?

– Kilenc. És már kamaszodik. Rémes.

Lana elnevette magát.

– Akkor még van hét jó évem.

Ültek a szőnyegen csendben, mindkettejük ölében egy-egy alvó gyerek. Lana feszültsége lassan elpárolgott. Annyira jó volt ez a szótlanúság, ez a béke. Attilával még hallgatni is könnyű...

– És minek köszönhetem a megtiszteltetést? – törte meg mégis a csendet, mert kezdte úgy érezni, hogy ennyi meghittség már sok.

– Meg akartam nézni, hogy minden rendben van-e – nézett rá a férfi komolyan. – Valahogy nem tetszett az a gondolat, hogy egyedül van itt a három gyerekkel.

– Ugyan már. Teljes biztonságban vagyunk. És különben sem kószálok éjszaka a faluban.

Attila tekintete megkeményedett.

– Hát persze, hogy nem. Nem is arra gondoltam. De nincs itt senkije, aki segíthetne. Bármi történhet, és nincs itt senkije.

– Megoldom – mondta Lana szelíden. És konokul.

– Ígérje meg, hogy ha bármi gondja van, azonnal felhív. Tudja a számomat. Öt perc alatt itt lehetek.

Lana egy hosszú pillanatig némán nézett rá.

– Nem tartozik értem felelősséggel.

Attila nagyot sóhajtott.

– Nem, de ha már az utamba került, nem tehetem meg, hogy magára hagyom. Szeretném, ha elfogadna a barátjának. És barátok között természetes, hogy segítenek egymásnak.

– Jól van – mondta Lana lassan. – De csak akkor, ha ez kölcsönös. Ha én is segíthetek, amiben tudok.

– A tulipánfa megmentésében? – mosolyodott el Attila ferdén.

– Azzal sajnós már elkéstem – viszonzta a mosolyát a nő.

Megint csendben ültek pár percig. Attila, mint előző nap is többször, most is kitartóan nézett a szemébe, de Lana ezúttal nem tért ki előle. Nem volt képes kivonni magát a férfi meleg tekintetének hatása alól.

– Jól látom, hogy ma este elmarad a fürdetés? – szólalt meg Attila halkán.

– Tartok tőle, hogy igen. Vacsora után tisztába tettem őket – mind a hármat –, úgyhogy a pelenka talán kitart egy darabig... de most nincs lelkierőm felébreszteni a lányokat. Remélhetőleg nem eszi meg őket a kosz, ha kihagynak egy fürdetést. Bence fürdetésére pedig nem kaptam felhatalmazást... Igazság szerint bármelyik percben itt lehetnek a szülei. Mindjárt fél kilenc.

Abban reménykedett, hogy ez az információ majd elriasztja a férfit. De hiába. Attila csak bólintott, aztán felállt Lillával együtt, és a gyerekszoba felé indult.

– Maradjon ülve – szólt hátra Lanának. – Majd én beviszem.

Lana meg sem tudott volna mozdulni, ahhoz előbb le kellett volna tennie Kincsőt a földre. Hát inkább várta Attilát. A férfi szó nélkül kivette a kezéből a gyereket, és bevitte őt is. Lana ücsörgött a földön. Ez a minimum, amit megérdemel, gondolta. Nem fogok rohangálni utána, mint egy kerge kotlós, hogy vajon betakarta-e a gyerekeket. Ez a minimális bizalom, amit megérdemel, ha már ilyen kedves hozzánk.

Fontos volt neki, hogy Attila a barátságát kérte. Tudta, hogy ez komoly dolog a férfi számára.

Attila visszajött, és megállt fölötte. Csak nézte a nőt némán. Az eddigi magabiztosságát, elfogulatlanságát mintha elfújták volna, újra bizonytalanság volt az arcán, mintha nem tudná, mit kezdjen Lanával.

Ő azt hitte, tudja az okát. És meg akarta könnyíteni a dolgot a férfi számára.

– Köszönöm, hogy aggódott értem – állt elé. – Most már nyugodtan hazamehet. Rendben leszünk.

Látta a szemén, hogy mire készül, még mielőtt megmozdult volna. És tudta, hogy meg kell állítania. Felemelte a kezét, és megpróbálta eltolni Attilát, de mintha ott se lett volna, úgy söpörte el a férfi ereje. Pedig ezt nem szabad, zakatolt át Lana fején. Ez nem tisztességes Edittel szemben. Mindig megvetette azokat a nőket, akik nős férfikkal kezdenek. Ez nem tisztességes.

De Attila csak átölelte, ellenállhatatlanul, de olyan végtelen gyöngédséggel, hogy Lanának könnybe lábadt tőle a szeme. Egy hosszú percig a karjaiban tartotta, olyan szorosan, hogy Lana érezte a szívdobogását a pulóverén keresztül, aztán lassan elengedte.

Kutatóan néztek egymás szemébe. Lana most biztosan tudta, hogy csak kedvesség az, amit lát Attila tekintetében, és nem több. Remélte, hogy viszonzni tudja.

– Köszönöm – mondta halkán.

Attila lassan elmosolyodott.

– Szívesen. Bármikor.

Kikísérte, mint előző este, és sokáig nézett utána. Aztán visszament a házba. Pakolgatott, elrakta a plüssállatokat, letörölte az asztalt, elmosta a cumisüvegeket.

És egész idő alatt dudorászott magában. A nyugalma visszatért. Nem lesz itt semmi baj, gondolta megkönnyebbülten. Most már nem lesz semmi baj.

Később, amikor visszagondolt erre a napra, mindig elcsodálkozott, hogy hogy lehetett ennyire gondtalan és felszabadult. Hogy ő, aki annyira büszke volt az ösztöneire, hogy nem vette észre, hogy ez volt az a nap, amikor minden rossz elkezdődött.

Vasárnap

A BOLDOG, felszabadult érzése másnapra sem tűnt el. Ez volt a szívében, amikor reggel a templomba készültek. Már előre mosolygott magában, amikor arra gondolt, hogy fognak bámulni az emberek, amikor meglátják az ikreket. Neki magának is csodaszámba ment pusztán a létezésük is, még mindig nem szokta meg, hogy „kettő van belőlük”, de az igazi csoda az volt, hogy ez a két örökmozgó kislány, amint leültek a templom padjára, tátott szájjal némára dermedtek, és úgy ülték végig az egész szentmisét, mintha a templomi áhítat az ő fiatal lelküket is megérintette volna.

Szép ruhát adott rájuk, simára fésülte sűrű hajukat, mintha csak babázna velük. A lányok nyugtalanul mocoogtak a kezei között. Nem tetszett nekik ez a nagy figyelem.

– Most nagyon szép kislányok vagytok – dicsérte őket Lana. – És nagyon jók is lesztek, ugye? Megmutatjátok a néniknek és a bácsiknak, hogy milyen jók tudtok lenni, ugye?

– Megmutatjuk – ígérték a gyerekek. Aztán végighemperegtek a szőnyegen, amíg Lana a kabátját vette. Na jó, csodára azért nem számított, de ha öt percnél tovább tarthatott volna a frizurájuk...

Hideg volt a templomban a vastag kőfalak között, Lana örült, hogy a vastagabbik dzsekije van rajta. A lányok melléfészkelődtek, és csendben bámulták az oltárt.

Lana érezte, hogy az emberek megnézik őket. Elkapott néhány mosolyt, néhány kedves tekintetet. A közértes asszony és a zöldséges bólintott felé, Erzsi néni ragyogó mosollyal köszöntötte. Ági sápadtan kullogott az édesanyja mögött, de amikor meglátta az ikreket, neki is felderült a tekintete.

Aztán Lana meglátta Attilát.

Egyedül érkezett, nem nézett semerre, és nem vette észre őket, vagy nem akart tudomást venni róluk. Leült a másik padsor szélén és a gondolataiba mélyedt.

Lana nézte egy pillanatig. Meglepte, hogy a templomban látja a férfit, nem mintha nem tudta volna elképzelni róla, hogy vallásos, inkább csak azért, mert az ő ismeretségi körében általában csak az idősebb férfiak jártak templomba. Jancsi meg nemcsak hogy református, de igencsak szabadon is értelmezi a vasárnap parancsát.

De itt, falun, úgy látszik, más a helyzet. A templom lassan megtelt, és a hívek között voltak fiatalemberek is szép számmal. Az anyjuk szigorúan foghatja őket, mosolyodott el magában Lana.

Mise után a falubeliek kisebb csoportokba verődve beszélgettek a templom előtt. Lanát azonnal körülvette néhány asszony, és egymás szavába vágva rajongtak, hogy milyen édesek az ikrek, és hogy milyen jól viselkedtek a misén. Lana mosolyogva válaszolt a kérdéseikre. Hogy hogy érzi magát a faluban, van-e már munkája, milyen volt a házuk Pesten, és mikor látogatják meg a szülei. De a fejük fölött egyre a templom ajtaja felé pislogott... Aztán megróttta magát érte gondolatban.

– Van valami terve ma délelőttre? – hallotta meg Attila hangját maga mögött váratlanul. Vajon honnan került elő, és mikor jutott ilyen közel hozzá, anélkül, hogy észrevette volna? Hátrafordult, és azzal áltatta magát, hogy sikerült közömbös arcot vágnia. Kissé zavarta, hogy négy asszony lesi a válaszát.

– Gondoltam, sétálunk egyet a Duna-parton a lányokkal.

– Nincs kedve elkezdeni a lovaglőleckéit?

– Most? – Lana gyomra összeszorult a gondolattól. – De most itthon vannak a lányok, és...

– Elszaladgálhatnak a kertben addig. Valamelyik gyerek majd rájuk néz.

Az asszonyok sorban elköszöntek, az ikrek meg felszabadultan rohangáltak a barátságos idegenek között. Lanának senki nem kínálhattott kibúvót.

– Hát jó. Hazaszaladunk átöltözni. Egy óra múlva ott leszünk.

Végül majdnem tizenegy óra volt már, mire megérkeztek. Az ikrek boldogan szaladtak előre, amikor meglátták a kutyákat, de mielőtt Lana megijedhetett volna, a ház mögül felbukkant Attila egy nyúlánk kislány meg egy helyes fiatal fiú társaságában.

– Majd ők vigyáznak a kicsikre – intett utánuk Attila, amikor a két gyerek kézen fogta az ikreket. – Itt biztonságban vannak, nem eshet semmi bajuk.

– Nem is őket féltem, hanem a kutyákat – nevette el magát Lana. Attila figyelmesebben megnézte magának.

– Mitől ilyen vidám? Annak örül, hogy idetalált? Már azt hittem, mentőexpedíciót kell indítanom a Kossuth utcába. Elnyelte magukat a sár?

– Hiszen legalább öt napja nem esett az eső! Ez volt a szerencséje a bútorszállítónak is, egyébként. – Lana megint szélesen elmosolyodott, amikor eszébe jutott a sofőr. – Szóval elnézést, hogy ennyi ideig tartott, de alig értem haza, telefonált a bútorbolt sofőrje, hogy nem találja a címet, és rém nehezen jöttem rá, hogy hol van. Teljesen rossz helyen fordult le, pedig kedden világosan elmagyaráztam neki. De persze, maguk férfiak, mindig csak félig figyelnek oda arra, amit a nők mondanak.

– Most hozták a bútort? Vasárnap?!

– Ez a bolt minden nap nyitva van. Kedden, amikor elmentünk az ikrek kiságyáért, megláttam egy nagyon csinos kis kanapét, de éppen nem volt nekik raktáron. Most hozták ki. Nem baj, ugye? Azért még belefér egy kis lovazás? Vagy el kell mennie? Semmi baj, ha most mégsem jó, legkésőbb szerdán úgyis végzek a kerttel, és akkor több időm lesz délelőttönként.

Kénytelen volt levegőt venni, és Attila végre közbeszólhatott.

– Még soha nem hallottam magát ennyit beszélni egyfolytában – csóválta meg a fejét. – Mi a csudát evett reggelire?

– Elnézést. – Lana hirtelen összetöppedt, mint egy lufi, amibe tűt szúrnak. – Kicsit feldobott, hogy mennyit szépült a nappalim.

– Majd megnézem, milyen lett. De most menjünk hátra, már várja valaki. Szellő a neve.

– Remek. – Lana nyelt egy nagyot. – Biztosan nagyon... gyors. Ugye? Hát persze. Hiszen az a neve, hogy Szellő. Nyilván gyors, mint aaa... mint a szél.

Attila megállt, és még egyszer fürkészően az arcába nézett.

– Lassítson már le egy perce. Mi a baj?

Ránézett, és idegesen felnevetett.

– Baj? Semmi. Mi baj lenne? – Körülnézett a lovardában. – Nem látom sehohol az ikreket. Nem fognak a patáik alá szaladgálni, ugye?

– Semmi bajuk nem lesz. Kata és Béci vigyáznak rájuk.

A homokos pályán két nagyobb gyerek gyakorolt, az alacsony, szőke hajú, lófarkas Andrea felügyelete alatt. A fák alatt néhány felnőtt meg egy kisfiú ült a padon, és nézték őket.

Nagyon kellemes, békés látvány volt.

Lana nagyokat lélegzett és igyekezett megnyugodni. De hiszen ez nevetséges. És tudja is, hogy az, tudja, hogy nincs mitől félnie, és mégis... Nevetséges, igen. És különben is, nem muszáj, ha nem akarja. Senki nem fogja megkövezni, ha mégis visszakozik. Igaz, hogy Attila meg fogja vetni a gyávaságáért, de az sem számít. Ha nem akarja, nem kell felülnie arra a lóra.

Attila szelíden arrafelé kormányozta, ahol a felnyergelt ló állt. Lana vetett egy gyors pillantást a férfitra, aztán Szellőre nézett.

Csinos jószág, az már igaz. Nem látszott különösebben gyorsnak sem, ahogy ott állt a karám mellett, kissé szétterpesztett lábakkal, lehorgasztott fejjel. Mosolyog a szeme, állapította meg Lana, amikor közelebb lépett, és odatartotta elé a tenyerét. A ló beleszagolt, bársonyos orrát odanyomta Lana kezéhez, ő pedig, mintha transzban lenne, simogatni kezdte Szellő nyakát a sörénye alatt. Édes istenem, milyen jó ez. Odaállt a ló mellé, a fejét az állához hajtotta, átnyúlt a nyaka alatt, és finoman maga felé húzta az orrát. Szellő elégedetten sóhajtott egyet, a nyakizmai ellazultak, és kissé Lana vállára helyezte a testsúlyát. A nő elmosolyodott, de nem nyitotta ki a szemét.

– Maga nem először lát lovat, igaz?

– Vannak dolgok, amiket nem lehet elfelejteni – suttogta Lana, inkább csak magának. Aztán kinyitotta a szemét, és némi aggodalommal nézett fel Attilára. – Olyan szelíd, amilyennek látszik?

– Nem lesz vele semmi gondja. Jöjjön, felsegítem.

Lana kibújta a ló nyaka alól.

– Miféle nyereg ez?

– Pusztai. Magaskápás. A csikósok használtak ilyeneket. Meg régen minden magyar is, még az angol divat előtt. Magam faragtam a vázát,

és egy barátom bőrizte.

Lana benyúlt a ló hasa alá, ellenőrizte a hevedert. Attila szeme összeszűkült, amikor meglátta a mozdulatot, de nem mondott rá semmit.

– Rövid lesz ez magának. Lejjebb engedem a kengyelt.

– Hetesre – mondta Lana oda sem figyelve. Aztán észbe kapott. – Úgy értem... körülbelül.

Attila halkan felnevetett.

– Mi ez a játék? Miért próbál úgy csinálni, mintha kezdő lenne?

A nő odafordult felé, és az arcán valami furcsa kifejezés futott át, amit Attila nem tudott hová tenni.

– Mennyire érzékeny a szája? Nem szeretném megrémíteni.

– Ne törődjön vele. Gyakorlott oktatóló, és nem fog semmivel próbálkozni. Lana, mi ez az egész?

Megpróbált elfordulni, de Attila nem hagyta. Megfogta a karját, és szelíden maga felé húzta. És amikor Lana végre ránézett, Attila meglátta a szemében a rettegést.

– Mi a baj? Nem kell felülnie rá, ha nem akar.

Lana nyelt egyet.

– De... de igen. Akarok. Nem lesz semmi baj, amint felülök. Csak odáig kell eljutni. Egy... nagy gombóc van a gyomromban... de elmúlik, amint rajta ülök. Mindig ez történik.

Attila figyelte egy hosszú pillanatig, aztán bólintott.

– Jól van. Akkor rajta.

Lana újra megnézte a nyeret.

– Az angol nyeregbe fel tudok ugrani – motyogta. –, de ez túl magas. Nem fog menni.

– Nyúljon át a nyergen a jobb kezével. És a térdét szorítsa egészen a ló oldalához. Nem, nem így, közelebb! A lábfejét dugja be a hasa alá. És most ugorjon! Ez az. Álljon fel, igazodjon el.

Lana lenézett rá, az arca még mindig feszült volt.

– Szerintem kicsit rövidebbre kellene állítani a kengyelt.

– Díjugrató versenyen akar indulni? Ez a nyereg kicsit másként működik, majd meglátja, itt nincs térdtámasz. Menjen be a pályára, és sétáljanak kicsit körbe. Csak nyugodtan.

Lana egyetlen mozdulattal elindította a lovat. Szellő megnyugodva kezdte rágszálni a zablát, és kissé unottan elindult a körön.

– Eléggé hátul van a lábam? – kérdezte Lana, amikor visszaért Attila elé. – Elszoktam már tőle, és folyton ezért szóltak rám. Elég egyenesen ülök? Megint túlságosan előredőltem, ugye?

– Állítsa meg a lovat – mondta Attila. – Most indítsa el. Állítsa meg megint. Indítsa el. Jól van. Menjen még egy kört. És ne azzal foglalkozzon, hogy hogy áll a lába meg a háta.

Lana aggódva pislogott felé.

– Most jobb? Jaj, levágtam a kört. Nem figyeltem. Nem, Szellő, nem arra megyünk... Most jobb volt a tartásom? Azt hiszem, kell csinálnom pár kört kiemelkedve. Ellustultak már a lovaglózaim.

Attila megcsóválta a fejét. Odaállt eléjük, és figyelte, ahogy Lana épp csak hátradől egy kicsit, és Szellő azonnal engedelmeskedik, megáll a szár húzása nélkül is.

– Nem értem. Maga szemlátomást pontosan tudja, hogy mit csinál. Minek aggodalmaskodik annyit? Mit számít, hogy hogy áll a lába meg a háta?

– Szeretnék megtanulni lovagolni – mondta Lana feszülten. – Annyian tanítottak már, de még mindig nem tudok rendesen. A vágtáig sosem jutok el.

Attila felnyúlt, és megfogta a kezét.

– Magának még soha nem mondták, hogy egyszerűen csak üljön a lovon és élvezze?

Látta a szemén, hogy pontosan ez volt a baj. És hogy Lana is csak most jön rá.

– Nem – felelte lassan. – Ilyet tényleg nem mondtak. Mindig csak egy óra volt, tudja, aztán jött a másik társaság, és sosem volt elég idő. Az edzés csak ötven perc, ki kell használni. És mindig másik ló... fásult iskolalovak, minden lépésnél tolni kellett egyet rajtuk, különben egyáltalán nem is mentek. Mindig én kaptam a legkeményebb szájú, legelvetemültebb lovakat, mert a többiek jórészt gyerekek voltak, ők végképp nem bírtak volna el ezekkel.

Attila bólintott.

– Ismerem az ilyen lovardákat. De itt egész más lesz. Addig ül rajta, ameddig akar. És azt csinál, amit akar. Úgyhogy én itt is hagyom... tudja maga, mit kell csinálnia. Gyakoroljon.

Lana rémülten nézett rá.

– Itthagyd?! De korigálni kellene a tartásomat. És biztosan egy egész

csomó dolgot rosszul csinállok. Különben is, mi lesz, ha...

Attila biztatóan megpaskolta a kezét.

– Csak ismerkedjenek Szellővel. Ne csináljon semmit, ami nem okoz örömet. Csak sétálgasson körbe. És ha elég volt, szálljon le.

Attila csak egy jó félóra múlva került elő, az ikrek társaságában. Lana épp ügetésben kerülgette a pályán elszórt ugróakadályokat. A férfi elmosolyodott a látványra.

– Na ugye – mondta halkan. – Odanézzetek, hol az anyu! Lilla, Kincső, nézzétek a mamit!

– Én is akajok – mondta Kincső fülig érő szájjal. – Én is ülök a nagy kutyája.

– Ez nem nagy kutya, te városi gyerek – nevetett rá a férfi. – Nem láttál még lovat? Ez ló, érted?

– Ezló – ismételte Kincső. – Szép nagy kutya.

Attila nevetve megrázta a fejét. Ez reménytelen.

Lana odaért melléjük, minden aggodalom nélkül egészen közel léptetett, és megállt előttük. Az arca lángolt, a haja kibomlott, és a szeme úgy csillogott, hogy Attila úgy érezte, ez a látvány mindent megér. Ha a hajánál fogva kell ideráncigálnia, akkor is lóra ülteti minden áldott nap. Mert azt a másik tekintetét, azt a retteget a szemében, azt nem akarja látni többé.

– Nem is kell kérdeznem, hogy hogy érzi magát – mosolygott rá. – Sétáltassa le, elég volt mára. Holnap nem fog tudni lábra állni az izomlázától.

– Igenis, kapitány – szalutált Lana vidáman. – Hát ti meg hol jártatok, kölykök? Jók voltak?

– Fogtunk cöckét – jelentette Lilla izgatottan. – Szok cöckét.

– Szöcskét, ilyenkor? – nevetett az anyja. – Kötve hiszem. De az a lényeg, hogy jól szórakoztatok.

Mire lesétáltatta és lenyergelte Szellőt, alaposan lecsutakolta, és visszaengedte a karámba a többi ló közé, már úgy érezte, mintha a három év kihagyás nem is lett volna. Mintha sosem hagyta volna abba a lovaglást, mintha mindig is itt élt volna, ebben a faluban, ebben a házban, ezen a tanyán. Noha még nem is látott semmit a házból a

konyhán kívül, noha még alig egy hete ismerte csak az itt lakókat, kezdte magát otthon érezni. És megrémült a gondolattól.

Úgyhogy amikor Attila újra odament hozzá a gyerekekkel, és meg akarta hívni ebédre, Lana elutasította. Nem szabad, hogy túl jól érezzék magukat itt, nem szabad, hogy beleélje magát...

– De hiszen Zsófi néni számít magukra. Nem teheti meg, hogy elviszi az ikreket, amikor annyira szeretné megismerni őket. És Kata is szeretné, ha itt maradnának – ütötte a vasat a férfi. – Különben is, késő már, hogy most kezdjen el főzni. Mindjárt egy óra van. Itt pedig már kész az ebéd, és palacsinta is lesz.

– Palacsinta – kapták fel a fejüket az ikrek, és Lana tehetetlenül elnevette magát. Ez nem igazság. Ez három egy ellen.

– Otthon is kész az ebéd – tiltakozott erőtlenül. – Csak ki kell rántani a húst. Már be van panírozva, és a leves is kész.

– A leves eláll, a húst meg megsüti holnap.

– Sosem fogom tudni ezt ledolgozni – nézett rá Lana. – Magának fogalma sincs, mennyit esznek az ikrek.

– A lovaglőleckéket felírjuk, és majd kertet rendez nekem érte. De az ebédmeghívás az baráti. És ne merjen azon gondolkodni, hogy hányszor kell majd meghívnia ebédre viszonzásull!

Lana elnevette magát.

– Eszembe sem jutott.

– Na persze.

A gyerekek meglátták Katát a ház sarkánál, és nekiiramodtak, mint akiket puskából lőttek ki. A lovarda másik felén gyakorló gyerekek már eltűntek az oktatójukkal együtt, és elmentek a nézők is. Lana egyszerre rádöbbsent, hogy egyedül maradtak. És hogy a csend közöttük kezd megint túl meghitté válni.

Odafordult Attilához, hogy mondjon valamit, hogy feloldja a hangulatot, de a férfi már ellépett mellőle, és az egyik ló lábát kezdte nézegetni.

– Mi történt veled? – kérdezte Lana. – Csúnyán megdagadt.

– Megerőltette. Nem szabadna ugrania. Szerencsére elviseli a kenőcsöt is, a dunsztkötést is, igazán békés jószág. Jól van, Csillag, jól van. Okos kislány. Ebéd után majd lekezelem a lábad.

Elindultak a ház felé, de alig tettek meg pár lépést, Attila Lana felé fordult.

– Öröm volt látni, milyen szépen belejött a lovaglásba. Igazán nem kellene aggódnia a tartása miatt, meg egyebekért. Azt gondoltam, mindig Szellőre ültetem, hogy összeszokjanak, és hogy ne féljen, mielőtt felül rá. Nyugodtan megbízhat benne. Iskolaló ugyan, de nincs elfásulva. Itt sok a ló és kevés a tanítvány, nem dolgoznak annyit, amennyit dolgozhatnának, és sokszor megyünk terepre is. Mióta nem ült lovon?

– Több, mint három éve – felelte Lana.

– Akkor nem a terhesség miatt, ugye? Először azt hittem, csak az ikrek kedvéért hagyta abba. Mi történt?

Lana megállt egy pillanatra, ránézett, és Attila ismét árnyékokat látott a szemében.

– Ledobott egy ló – mondta egyszerűen.

– Sokszor előfordul, hogy leesünk. Még a profik is. Ez velejár.

– Csakhogy ez a ló ledobott. És bár egy kicsit az én hibám is volt, az oktatómnak sem lett volna szabad hagynia, hogy felüljek rá. Mindenki, aki ismeri, azt mondta, hogy ennek a lónak a közelébe se szabadna engedni a kezdőket. Ehelyett az oktató bizonygatta, hogy gyerekek is tanulnak rajta, és az egész az én hibám.

– Nagyon megsérült?

– Eltört a lábam, és elszakadt az összes térdszalagom. Hónapokig nem tudtam járni.

– Akkor nagyon szerencsétlenül eshetett.

– Éppen hogy szerencsésen. Körkarámban vágtaztam, és a ló egyszer csak megállt, mintha falnak ment volna. Már próbálkozott előtte is párszor, de azokat még kivédtem. Utoljára nem sikerült. A földetérés után, amikor már azt hittem, megúsztam, a lábam belecsapódott a kerítésbe. A nyakamat is eltörhettem volna, vagy a gerincemet, úgyhogy még szerencsés is voltam.

Attila belegondolt, és a keze ökölbe szorult.

– Remélem, a férje beverte a képét annak az idiótának.

Lana ránézett, és halkán elnevette magát.

– Jancsi azt mondta, nem kellett volna felülnöm arra a lóra. Hogy lehetett volna annyi eszem. És tulajdonképpen igaza is volt. Éreztem, hogy nem kellene, de azt hittem, ez is csak a szokásos pánik, ami elmúlik, amint rajta ülök. És el is múlt, sajnos, de nem azért, mert megnyugodtam, hanem azért, mert küzdenem kellett, mert időm sem

volt aggodalmaskodni. Az a ló egyszerűen bolond. Én nem szoktam rosszat mondani lóra, de ez a legenyhébb, amit rá mondhatok. Egyszerűen bolond.

Elhallgatott, mert csak most vette észre, hogy Attila dermedten áll mellette, és úgy bámulja, mint akit fejbe vertek. Mi baja lehet?...

– A maga férje Bánáthy János?!

Ó, édes istenem. Az ikrek. Nyilván rendesen bemutatkoztak, ahogy tanította nekik...

– A volt férjem – helyesbített szorongva.

– Az államtitkár Bánáthy János?

– A politikusok is csak emberek. – Lana görcsösen mosolygott a férfitra, és nagyon nem tetszett neki az a kérlelhetetlenség, amit a szemében látott.

– Akkor végképp nem értem, mit keres itt – mondta Attila keményen. – Miféle játék ez, amit játszik? Unaloműzéseként kerti munkákat végez, gyerekekre vigyáz? Mi szükség van erre? Nyilván egy vagyont kapott tőle a váláskor.

Lana pontosan értette, mire gondol: hogy ő nem illik ide, nem illik a faluba, a keményen és tisztességesen dolgozó, szerényen élő, egyszerű emberek közé. Hogyan magyarázhatná meg neki, hogy éppen Jancsi világa az, ahová nem illett soha?

– Nem kaptam egy vagyont – felelte nyugalmat erőltetve magá-ra. – Az én hibámból mondták ki a válást, és Jancsié volt minden. A ház, a kocsis, a pénz, minden. Választhattam, hogy visszaköltözöm a szüleimhez, vagy idejövök, a szüleim régi nyaralójába.

– A házasság alatt szerzett vagyont közös – rázta meg a fejét Attila. –, még ha csak a férje dolgozott is.

– Látom, nagyon ért hozzá – mosolyodott el Lana keserűen. – Csakhogy amikor Jancsi feleségül vett, már megvolt mindene. Elég szép tartásdíjat kapok ugyan, de a váláskor mindössze négymillió forintot ítélt meg nekem a bíróság. Inkább fizettem volna be egy panellakásra Kőbányán, és mentem volna egy étterembe felszolgálni? Nem, én ostoba módon ideköltöztem, vettem egy teherautót és egy számítógépet, és végre szabad vagyok, és azt csinálhatom, amit szeretek! Ez az a nagy bűn, amivel vádol?!

A végére már majdnem kiabált, de a szemét égető könnycseppeket visszatartotta.

– Én nem vádolom semmivel, csak... – Attila hiába próbált közbevágni, Lanát már nem lehetett leállítani.

– Soha, egyetlen pillanatra sem fogadtak be. Amikor megnyertük a választásokat, és Jancsit kinevezték államtitkárnak, én még csak huszonnégy éves voltam. Egyik pillanatról a másikra meg kellett volna tanulnom a protokoll szerint viselkedni, öltözködni, és bájosan csevegni számomra tökéletesen ismeretlen és érdektelen emberekkel. Azt hiszi, olyan könnyű volt mindezt elviselni, amikor soha nem tanultam mást, mint hogy melyik növényt melyik mellé érdemes ültetni?

– Lana, én nem akartam...

Egy türelmetlen legyintéssel elhallgattatta a férfit. Dühösen kitörölte a könnyecseppeket a szeméből, és mondta, csak mondta, mint akit felhúztak.

– Azt hiszi, olyan kellemes volt szűk koktéluhákban és húszcentis cipősarkokon billegni, amikor a legszívesebben farmert és szandált hordtam volna? Mindig éreztették velem, hogy a tenyerem földes marad, akármennyit súrolom is, és hogy soha nem lehetek egyenrangú velük. Hát tudja, mit? Nem is akartam. És épp ez volt a baj. Hogy nem is akartam...

Már nem érdekelte, hogy a könnyek végigfolynak az arcán. Az sem érdekelte, hogy valószínűleg a fél környék hallotta a kifakadását, és az sem, hogy milyen véleménye lesz róla ezután Attilának. Csak egyetlen dolgot akart: hazamenni a gyerekeivel. Vett néhány nagy levegőt, aztán megrázta a fejét, és elfordult.

– Elnézést. Nagyon felhúztam magam. Köszönöm a lovaglást, és... mi most hazamegyünk.

Attila szó nélkül odalépett hozzá, és a karjába vonta.

– Sajnálom, hogy így felzaklattam – suttogta a fülébe azután.

– Ne – tiltakozott Lana. – Engedjen el.

A férfi eltartotta magától egy pillanatra, és letörölte a könnyeit. Lana érezte, milyen érdes a tenyere. Nagyon megnyugtató érzés volt. Aztán újra átölelte, és ringatta, mint egy kisgyereket.

– Igazán nagyon sajnálom. Csak nagyon meglepődtem, amikor rájöttem... Úgy éreztem, mintha becsapott volna.

– Mintha becsaptam volna? – szífogott Lana rossz lelkiismerettel. Hiszen a történetnek a felét sem árulta el...

– Természetesen nem volt köteles elmondani, milyen életet élt

eddig, és kinek az oldalán. Az én hibám, ha mást képzeltem.

Lana szelíden kibontakozott a karjából.

– Miért törődik velem ennyit? Még egy hete sem ismerjük egymást. Miért fontos, hogy ki voltam és hogy ki vagyok?

Attila arcán halvány mosoly futott át.

– Nem tudja?

– Nem.

– Akkor megvárom, amíg rájön – bólintott a férfi.

– Sosem voltam jó a rejtvényekben – nézett rá Lana durcásan.

Attila most már nevetett.

– Hát akkor kénytelen lesz belejönni. És most menjünk végre ebédelni, jó? Hangosan korog a gyomrom.

Lana nagyot sóhajtott, és egy pillanatra a férfi vállára támasztotta a homlokát.

– Gondolom, mindenki hallotta a műsort...

– Sose törődjön vele. A lovak titoktartó jószágok.

Lana felnézett. És annyira szép volt, ahogy mosolygott a könnyein át, annyi bizalom volt a tekintetében, hogy Attila képtelen volt ellenállni neki.

Ezúttal nem kapkodta el, és nem hagyta, hogy Lana közömbös maradjon. Beadta szívét-lelkét a csókba, és a keze mozdulatában is, ahogy a nő tarkóját simogatta, annyi gyöngédség volt, hogy azt nem lehetett félreérteni.

Bármennyire szerette volna Lana másként magyarázni, ezúttal már lehetetlennek bizonyult.

Első reakciója a tiszta rémület volt. Ezt nem szabad. Ezt nem szabad! De a következő pillanatban valahogy elmúlt ez az érzés, és valami megmagyarázhatatlan módon elhatalmasodott rajta a meggyőződés, hogy teljesen helyénvaló, amit tesz.

Később aztán meggyőzte magát, hogy csak azért, mert váratlanul érte a dolog. Meg azért, mert a férfi szenvedélye átviharzott rajta is, és lehetetlen lett volna, hogy ellenálljon neki.

De akkor, abban a pillanatban úgy érezte, hogy nem lehet bűn, amit érez. Nem lehet rossz, ami ennyire őszinte...

Attila lassan elengedte, és kutatóan nézett a szemébe. De Lana elmenekült a tekintete elől.

Nem akarta tudni, mit látna benne.

– Menjünk ebédelni – mondta reszkető hangon. Elfordult, és nem vette észre, hogy a férfi keze ökölbe szorul. Elindult a konyha felé, de inkább futott, mint ment, és nem nézett hátra, hogy Attila követi-e.

Az ebéd alatt egyetlen szót sem váltottak. Nem is lett volna rá módjuk, Lanát elfoglalta az ikrek etetése, Attilától pedig percenként kérdezett valaki valamit. Nem is ültek közel egymáshoz. És kerülték egymás tekintetét.

A lányok miatt Lana ezúttal utolsóként végzett az ebéddel, már csak Zsófi néni volt a konyhában, amikor végre elkészültek. Lana odavitte neki a tányérokat, és elhatározta, hogy kideríti, ami nem hagyja nyugodni.

– Hol van Edit? – tette fel a kérdést egyenesen. De Zsófi néni épp akkor csörömpölt valamit az egyik edénnyel, és nem hallotta.

– Mi az, angyalom?

– Attila felesége. Hol van most?

– Hát Szombathelyen, hol lenne?

Zsófi néni olyan magától értetődő természetességgel mondta ezt, mintha bizony Lanának tudnia kellett volna. Talán valami verseny van ma Szombathelyen? Beszéltek róla, hogy indulnak egy versenyen, az igaz, de Lana nem emlékezett rá, hogy mikor és hol.

Segített volna a mosogatásban, de Zsófi néni elzavarta, hogy biztosan le kell fektetnie a gyerekeket. Így hát összeszedte a holmijukat, nagy nehezen rávette a lányokat, hogy elköszönjenek, és végre bepakolta őket a kocsiba.

Mindezenközben a színét se látta Attilának, és most először tiszta szívből örült ennek. Jobb most elkerülni egy kínos jelenetet.

Tudta persze, hogy gyávaság, hiszen ezzel előbb-utóbb szembe kell nézniük. Amikor legközelebb találkoznak, meg kell mondania Attilának, hogy bármit is éreznek egymás iránt, rosszul teszik. Inkább nem dolgozik nála tovább, inkább befejezi a lovaglőleckéket, de nem kockáztatja többé egyikük lelki nyugalma sem. És ha Attila, bár amúgy talpig becsületes embernek látszik, ezúttal valami furcsa logika alapján nem érzi, hogy helytelen, amit művelnek, akkor neki kell rábresztenie, hogy igenis az.

Amikor Attila kinyitotta a teraszajtót, olyan otthonosan, mintha nem is csak pár napja, de már évek óta ismerné Lanát, ezen egy pillanatra el is gondolkodott. Vajon mi lehet a titka? Talán éppen a titok, ismerte el magában becsületesen. Talán egyszerűen csak az a tény, hogy Lana új itt, nem éppen idegen, hiszen a fél falu ismeri gyerekkorából, de az ő számára, aki nem itt nőtt fel, mégiscsak új.

De amíg ezen morfondírozott, közben pontosan tudta, hogy nem ez az oka. Amióta csak meglátta Lanát, valami furcsa felismerés, de nem is ez a jó szó rá, inkább valami ráismerés, amit érez. Mintha tudná, hogy Lanának valami különleges szerep jut majd az életében, bár még egyikük sem tudja, mi lesz az.

Milyen filozofikus hangulatban vagyok ma, morgott maga elé, amíg megtette a néhány lépést a fedett teraszon át. Benyitott a nappaliba, még mielőtt meghallhatta volna a zenét. Aztán ámultan torpant meg a küszöbön.

Majdnem sötét volt a szobában. Csak a kandallóból jövő fény világított, meg négy nagy gyertya az ebédlőasztalon. Lana a szőnyegen ült törökülésben, az ölében egy gitár, mellette a földön egy másik. És csukott szemmel, teljes odaadással játszott, és énekelt egy régi Bikini-dalt.

– Mint egy ördög, aki csábít, új kalandokkal vár; mint az Isten, aki büntet, ha nem hisznek benne már; mint a jövőm, ami adott; csak a jelenem marad örök talány... Úgy hiányzik pár dolog; az állam a meséken felkopott; mint egy árny, olyan vagyok; a világból lassan én is elfogyok...

Attila közben csendben leült vele szemben a földre. Lana elmosolyodott, de a szemét nem nyitotta ki, és a dalt sem hagyta félbe. De a férfi tudta, hogy egy szaxofonszólo következik, amit el lehet játszani akár gitáron is, csak épp nem azon az akusztikuson, ami Lana kezében volt. Így hát óvatosan a nő ölébe tette a földön heverő, az erősítőbe is bekötött elektromos gitárt, és amikor Lana meglepetten felnézett, kivette a kezéből az akusztikust, és majdhogynem szünet nélkül folytatta rajta a kíséretet.

Nem volt felkészülve arra, ami ezután következett.

Lana arcán boldog mosollyal újra lehunyta a szemét, és a gitár életre kelt a kezében. Attila hátán a hideg futkosott tőle. Az egyik kedvence volt ez a dal, elsősorban a gyönyörű szaxofonszólo miatt, de amit Lana

művelt a gitárral, az egyszerűen leírhatatlan volt. Szinte nehezeére esett az akusztikus kíséretet játszani.

Másodjára már együtt énekelték a refrént, és amikor a dalnak egy szívbemarkoló futammal vége lett, még percekig ültek szótlantul, Lana csukott szemmel, Attila pedig az arcában gyönyörködve.

– Ha almás pitét is tud sütni, itt helyben megkérem a kezét – próbálta feloldani a hangulatot a férfi. Lana szeme felpattant, egy pillanatig döbbenten nézett Attilára, aztán szelíden elmosolyodott.

– Csak azért mondja ezt, mert még soha nem evett az aranygaluskámból.

Attila melegen rámosolygott.

– A Temesvári vasárnapot is tudja?

– Úgy nem, mint Daczi Zsolt – rázta meg a fejét Lana. – De azért egész jó vagyok.

– Ebből viszont hiányzott a szaxofon.

– Meg a basszusgitár – sóhajtott fel a nő.

– Kár, hogy nem hallott minket tegnap este.

Lana kérdően nézett rá.

– Minket? Kiket? És hol?

– A kocsnában. Mi voltunk a sorosak a szombat esti zenében. A helyi együttes. Laci, a polgármester gitározik, a közértes Zsolti basszusozik, én meg szaxofonozom. És Kapos Feri dobol.

Ennyi véletlen nincs, villant át Lana fején. Nem lehet véletlen, hogy mindketten zenélnek, mindketten odavannak a gyerekekért meg a lovakért, és ki tudja, mi derül ki még ezután a dokiról. Miért nem találkozhattak tíz évvel ezelőtt?...

Belefacsarodott a szíve a gondolatba. És a következőbe még inkább, hogy szét kell rombolnia ezt a csodálatos, békés percet, le kell állítania Attilát, mielőtt veszélyessé válna a helyzet. Egyáltalán, mit keres itt már megint?

– Gondolja, hogy jó csapat lennénk? – nézett rá Attila tünődve. – Évek óta keresünk egy jó hangú énekest, aki gitározni is tud. Lehet, hogy megvan a megoldás, ha tényleg komolyan gondolja, hogy itt fog élni. Eljöhettek az egyik próbánkra.

Lana zavartan elnézett mellette.

– Nem szoktam nyilvánosan játszani. Vagy legalábbis már jó ideje nem tettem. Az egyetem óta.

– Ez is csak olyan, mint a biciklizés, nem? – Attila magabiztos mosollyal igyekezett palástolni, mennyire megfogta Lana tudása.

– Csak csalódást okoznék a barátainak.

– Legfeljebb nekem, azzal, ha meg sem próbálja. Játshatnánk Bikini-számokat is, ha azt szereti. Vagy bármit. Aki így tud gitározni, attól kifejezetten vétek, ha elrejtí ezt az emberek elől.

Lana elgondolkodva nézett maga elé.

– Majd meglátom. Nem tett jót az önbizalmamnak, ami az elmúlt években történt velem.

– Miért, mi egyébbel hagyott fel az egyetem óta? – Attila kényelmesen elhelyezkedett a szőnyegen, mintha széken életében nem ült volna. És mint aki hosszabb időre jött...

– Mindennel. Csak otthon voltam. Vezettem a háztartást.

– Semmi házvezetőnő? Meg szakácsnő, meg takarítónő? Maga csinált mindent? – Nem volt bántó, amit mondott, csak finom csipkelődés. Lana viszonzta a mosolyát.

– Egy kicsit el van tájolva. Nem egy milliomoshoz mentem feleségül.

– Azt mondta, a férjének már megvolt mindene, amikor összeházasodtak. Akkor az államtitkári fizetése, ami nyilván nem volt kevés, éppen nem a törlesztőrészletekre kellett. Vagy tévedek?

Lana elhúzta a száját.

– Maga mindent szó szerint megjegyez, amit hall?

– Rossz szokásom – vont vállat a férfi mosolyogva. – De nem csak társalogni akarok. Tényleg érdekel, hogyan élt.

– Nem volt benne semmi különös. A hétköznapiakban legalábbis olyan volt, mint bárki családjában. Jancsit egész nap nem láttam, sokszor késő éjszaka jött csak haza. Egy örület volt főzni rá... nem lehetett kiszámítani, mikor jön meg, bármit is ígért. Ha viszont hazaért, rögtön enni akart. Hihetetlen repertoárom van előre előkészíthető és gyorsan befejezhető ételekből.

– És a zene?

Lana kérdően nézett rá.

– Ezt hogy érti?

– Ahogy már mondtam az előbb. Aki ilyen tehetséges, annak nem szabad bujkálnia. Ismeri a történetet a talentumokról, nem? Azért kapta ezt a képességet, hogy bátorítsa vele az embereket.

Lana egy pillanatig hallgatott.

– Ezt nagyon szépen mondta – nézett fel aztán. – Sajnos az életben nem mindig ilyen egyszerű minden.

– Úgy értem, a férje nem támogatta?

– Nekem nem az volt a dolgom, hogy zenéljek vagy hogy a kerteket rendezzem – mondta Lana keserűen. Eszébe jutottak a véget nem érő viták Jancsival. Te csak legyél szép és elegáns, mondta a férje, egy államtitkár feleségének nincs más dolga. És hiába tiltakozott, nem használt. Még Orbán Viktor felesége is dolgozik, mondta Lana, de Jancsi csak nevetett rajta. Az más. Miért más? Mert ő a miniszterelnök felesége? Nem. Azért más, mert Anikó asszony egyetemen tanít, nem pedig a földet túrja. A mai napig elfutotta a méreg, ha eszébe jutott ez a beszélgetés... – Emlékszik a mesére a kistróka? Hát, nekem aranyból volt a ketrecem, és még csak nem is volt zárva.

– De a kistróka azért ment vissza, mert szerették.

– Én meg éppen azért jöttem el...

– Mert nem szerették?

Lana csak nézett némán Attila megértő szemeibe.

– Nem mese volt – mondta a férfi halkán. – Ha akarja, holnap megmutatom a kistrókát. Már egészen nagyra nőtt. Hozza el a lányokat, és... tényleg, hol vannak? Nem kellene felébreszteni őket? Mindjárt fél hat. Nem fognak tudni elaludni este.

– Micsoda? – ugrott fel Lana ijedten. – Fél hat?

De hiszen Péter hatra jön érte!

A békés, meghitt, és kegyetlenül veszélyesnek ígérkező délutánt hirtelen elfújta a pánik. Az rendben van, hogy le akarta szerelni Attilát, de nem akarta halálosan megsérteni. Hogy fogja ezt elmagyarázni neki?

– Nézze – kezdte idegesen. –, az a helyzet, hogy nekem most... szóval... el kellene mennem zuhanyozni és öltözni. Mert fél óra múlva...

– Azt szeretné, ha vigyáznék addig a gyerekekre? – kérdezte a férfi némileg értetlenül, de készségesen.

– Nem – nézett rá Lana zavartan. – A lányok nincsenek itthon. Erzsi néni átvitte őket magához, később majd visszajönnek és lefekteti őket, és itt marad velük, amíg én haza nem jövök.

Attila arca felderült.

– Értem már. Ne haragudjon a zavarásért, nem tudtam, hogy

elmegy itthonról. Tulajdonképpen – nevetett fel halkán. –, csak azért jöttem, hogy megcsodáljam az új kanapéját. Tényleg jól mutat, még így a félfomályban is.

Lana arra számított, hogy magyarázkodnia kell. Nem gondolta volna, hogy ilyen könnyen megússza.

– Hát... igen. Köszönöm. Akkor én most...

Attila odament hozzá, egészen közel. Lana szeretett volna hátrálni, de nem volt hová.

– Igazán nem szeretném kidobni – mosolygott fel a férfitra. –, de tényleg készülődni kell.

– Lana. Szeretnék valamit nagyon komolyan mondani.

– Ne... – kezdett volna tiltakozni, de Attila oda sem figyelt.

– Soha életemben nem hallottam ehhez foghatót. Maga elképesztően gyönyörűen játszik. Ne hagyja abba. Megígéri?

Lana csak nézett rá meglepetten, annyira mást várt, hogy először nem is értette, miről beszél. Aztán lassan elmosolyodott.

– Meglátom, mit tehetek – nézett fel hamiskásan. – Bandi már úgyis hívott, hogy esténként szórakoztassam a gyerekeket az őszi táborban. Eljátszhatnám nekik a Boci, boci, tarkát, például.

Attila jót nevetett.

– Gyöngyöt a disznók elé! De nem bánom, ha ez az ára, hogy... – Hogy minden este láthatom, akarta mondani, de az utolsó pillanatban visszakozott. –, hogy nem az én fejemen ugrálnak az átkozott kölykök.

– Na persze – mosolygott rá Lana. – Tudom, hogy odavan a gyerekekért, mi másért is szervezne különben táborokat?

A férfi minden teketória nélkül lehajolt hozzá, és megcsókolta.

– A pénzért, ártatlan kis angyalom. Rengeteg kemény magyar forintért, amiből eltarthatom a lovaimat.

Lana döbbsenten nézett rá. Ez a mozdulat olyan bizalmas volt, mintha... mintha évek óta együtt lennének. Mintha nem állna köztük senki és semmi. Hogy képes erre? Hogy tehet ilyet?

– Attila – kezdte volna, de a férfit ma nem lehetett kikökkenteni a jókedvéből.

– Igen, tudom, öltöznie kell – emelte fel a kezét. – Nem baj, ha megvárom? Szeretném végre egyszer másban is látni, mint farmernadrágban meg sáros csizmában. – Gondtalanul ránevetett. – Megtudhatom, hová megy, vagy titok?

– Vacsorázni megyek – nyelt egyet Lana. –, egy barátommal.

– Régi barát? – kacsintott rá a férfi.

– Nem mondhatnám... inkább új. Lehet, hogy maga is ismeri. Váradi Péternek hívják.

Attila arcáról lefagyott a mosoly. Egy teljes percig szótlánul bámult Lanára.

– Petivel megy vacsorázni? – kérdezte végül hitetlenkedve. – De hát miért?

– Mert meghívott – mondta Lana egyszerűen. Semmi szemrehányás nem volt a hangjában, Attila mégis úgy érezte, mintha rendreutasították volna. Igaza van, gondolta becsületesen, hiszen én nem hívtam meg...

Mert azt hittem, nem értékelné.

Mert azt hittem, velem jól érzi magát, bárhol is van.

Mert azt hittem...

... hogy nem kell magyarázkodnom.

Hogy nem kell udvarolnom.

...Tévedtem.

Nem érezheti azt, amit én. Legalábbis nem ilyen hamar. Hiszen még a magam számára is meglepetés ez az egész...

A tekintete visszatért Lana arcára, aki még mindig türelmesen várt a válaszára. Vagy a következő kérdésére.

– Hát, akkor ideje készülődni – tolta el magától szelíden. Pedig legszívesebben a karjába zárta volna, hogy soha el ne engedje... de tudta, hogy nincs hozzá joga. Lana azzal megy el vacsorázni, akivel akar.

De nem. Átkozott legyen, ha ezt annyiban hagyja.

Lana fejében megszólalt a vészcsengő, amikor meglátta a férfi tekintetét. De addigra már késő volt. Attila ugyanolyan laza természetességgel csókolta meg, mint az előbb, aztán ellépett tőle, még mielőtt tiltakozhatott volna, és letelepedett a kanapéra.

– Siessen – intett jóindulatúan. – Mindjárt háromnegyed hat.

Lana érezte, hogy valamit mondania, tennie kellene. Ez nem mehet így tovább. De egyszerűen nem volt rá ideje. Egy pillanatig habozott még, de aztán nem tehetett mást, elindult a szobája felé. Jóságos ég, alig húsz perce maradt, pedig haját is akart mosni!

Negyed órával később majdnem kész volt. Majdnem megszáradt a

haja, majdnem rajta volt a ruhája, és majdnem felhúzta a harisnyáját. Amikor leszaladt rajta a szem, nem káromkodott, csak szelíden lehúzta magáról a hasznavehetetlen ruhadarabot, és előszedett egy másikat.

Amikor az is ronggyá szakadt a kezében, már nem volt annyira nyugodt.

Micsoda ostobaság, szidta magát gondolatban, hiszen mégsem a walesi herceggel készül randevúra! Péter nem fog megsértődni, ha pár percet várnia kell. Felesleges ezzel a pánikkal elrontani az estét, még mielőtt elkezdődött volna. Ostoba volt, hogy nem ragaszkodott a tervéhez, hogy előbb lezuhanyozik, átöltözik, és csak azután veszi elő a gitárokat. Sajnos, nem tudott ellenállni a kísértésnek. Csak pár percig akart játszani, de közben megjött Attila, és... Nos, igen, tényleg kár, hogy nem a tervei szerint cselekedett. Akkor most nem lenne ilyen kínos helyzetben.

Nem kellene egy másik férfival szemrevételeztetnie a ruháját, mielőtt randevúra indul.

Vett pár mély lélegzetet, hogy megnyugodjon, és elvégezte az utolsó simításokat. Aztán megnézte az eredményt a tükörben.

Nem rossz. Határozottan nem rossz.

Annak ellenére, hogy a válláig látta csak magát, elégedett volt a tükörképével. Félhosszú, általában lazán lógó vagy egy egyszerű gumival lófarokba fogott haját ezúttal rafináltan feltűzte (az államtitkári pályafutás mellékhatása), a szemét szolidan kihúzta, az arcsontjára leheletnyi pirosítót tett. A többit már nem látta a tükörben, csak felülről nézhette meg: a szoknyája táncolt körülötte minden mozdulatára, a vállát szabadon hagyó blúz pedig egyszerre volt romantikus és csábító.

Nem vall majd szégyent Attila előtt.

...Azazhogy Péter előtt.

Az ördög vigye mindkettőt!

Lana hirtelen támadt magabiztossággal – amit jórészt a harag táplált, ismerte el magában –, büszkén felvetett fejvel lépett ki a fürdőszobából. Aztán ugyanezzel a lendülettel vágott át a hálószobán, és megállás nélkül ment ki a nappaliba.

Attól félt, ha megáll, többé nem lesz bátorsága továbbmenni.

A kanapé mellett égett a kisvillany. Attila ott olvasott valami régi újságot, a lába kényelmesen az egyik banánosládán, a keze ügyében egy

dobozos sör, a padlón szanaszét még néhány újság. Hihetetlenül otthonos látvány volt.

Lana megtorpant. Úgy érezte, menten elhagyja minden ereje. Nem szabadna ezt látnia, amikor éppen arra készül, hogy megforgassa a kést a férfi szívében...

Majdnem hangtalanul lépett ki a szobájából, de Attila észrevette. Felnézett, kicsit hunyorogva a kislámpa fényében, aztán letette az újságot, és felállt.

Az arcán az érzelmek sokasága viharzott át. Meglepődés, döbbenet, gyönyörűség... aztán harag.

– Így nem mehet el! – robbant ki belőle, mielőtt meggondolhatta volna, hogy mit mond. Lana felhúzta az egyik szemöldökét.

– Tényleg nem? – kérdezte gyanúsán szelíden. – Ugyan miért nem, ha szabad tudnom?

Attila észbekapott.

– Csak mert... mert így megfázik.

Lana majdnem hangosan felnevetett. Istenem, milyen aranyos!

– Veszek fel kabátot, ne aggódjon – mondta enyhe gúnnnyal.

– Igen. Hát persze. – Attila zsebre dugta a kezét zavarában. Meg hogy Lana ne lássa meg, amint ökölbe szorul. – Meg akarja gyilkolni a szegény nyomorultat? – morogta. – Minden más férfival egyetemben, ami azt illeti. Remélem, nem túl népes helyre mennek vacsorázni.

– Péter most már bármelyik percben itt lehet – nézett az órára Lana. – Nem mintha engem zavarna, hogy magát itt találja, de...

– Ideje lelépnem, igaz? – Attila kelletlenül indult az ajtó felé. – Kapok azért én is egy esélyt? Mondjuk a jövő hét végén?

– Mire? – kérdezte Lana gyanakodva.

– Hibát követtem el. Már régen meg kellett volna hívnom. De nem gondoltam rá, hogy ennyire a hagyományos módszer híve.

– Most tényleg fogalmam sincs, hogy miről beszél – nézett fel rá Lana a homlokát ráncolva.

– Hát, tudja, udvarlás, meg minden – vigyorgott Attila zavartan. – Virágok és vacsorameghívások. Annak rendje és módja szerint. Azt hiszem, egy kicsit elbizakodott voltam, amikor azt hittem, hogy nekünk erre nincs szükségünk. – Látta, hogy Lana teljesen összeza-varodva néz rá, és hirtelen elege lett az ostoba magyarázkodásból. Egyértelművé akarta tenni a helyzetet.

Úgyhogy minden teketória nélkül megfogta Lana vállát, és szelíden, de határozottan magához húzta. Már a csupasz bőre érintésétől szédülni kezdett, de amikor beszívta a nő friss illatát, érezte, hogy rövidesen elveszíti a fejét.

Csakhogy Lana fölemelte a kezét, és határozottan megállította.

– Ne – mondta halkán. És Attila úgy érezte, mintha valaki alaposan gyomron rúgta volna.

Csak most ébredt rá, hogy Lana eddig kivétel nélkül mindig tiltakozott, amikor meg akarta csókolni. Nem számít, hogy az elmúlt néhány napban hányszor kerültek meghitt, baráti hangulatba. Az nem ugyanaz. Lana Pétert akarja, nem őt.

– Attila – szólalt meg Lana ugyanolyan halkán és határozottan. – Válaszoljon őszintén. Bátorítottam valaha?

Hogy bátorította-e?! Hát ez meg micsoda kérdés? Hát persze, hogy bátorította! Elég volt csak ránéznie, a tekintetében, az arcán látta, a mosolyában, a könnyeiben, amikor bizalmasan a vállához simult, amikor...

Nem. Attila megrázta a fejét. Még most, ebben a pillanatban is, amikor a szíve készült megszakadni, most is becsületes maradt. Ez nem az, amire Lana gondol.

– Nem – suttozta. – Nem bátorított.

– Mert nem tehettem. Hát tényleg nem érzi, milyen becsületes dolog ez? Nem tisztességes, amit érzünk. Nem szabad.

Attila összezavarodva nézett rá. Mit érez? Mit nem szabad? És nem tehetett róla, de kezdett megkönnyebbülni. Nem tisztességes, amit érzünk, ezt mondta Lana, és ő ugyan nem értette, hogy mi lehet az, ami nem tisztességes, de az világos volt belőle, hogy Lana ugyanazt érzi, amit ő.

Akkor meg mi lehet a baj?

Lana tehetetlenül figyelte az arcán az érzelmek hullámlását.

– Péter bármelyik percben itt lehet – ismételte jobb híján. Még mindig reménykedett benne, hogy fájdalommentesen véget vethet ennek az egész szerencsétlen ügynek, mielőtt igazán elkezdődne.

De Attila másként döntött. A két kezébe fogta Lana arcát, és gyöngéden megsimogatta.

– Fogalmam sincs, mit vár tőlem – mondta némi kétségbeeséssel. – De azt pontosan tudom, hogy én mit szeretnék.

És ezúttal Lanának nem volt ideje tiltakozni. Attila úgy húzta magához, mintha fuldokolna, és a csókjában benne volt minden, amit hiába próbált elmondani. Lanát percekre egészen elborították az érzelmei, a szívét egyszerre kétfelé tépő sóvárgás...

Aztán Attila lassan elengedte, és lehunyta szemmel a homlokára támasztotta a homlokát. Átkozottul közel került hozzá, hogy életében először könnyörögni kezdjen egy nőnek.

Lana érezte, milyen nehezen veszi a levegőt. Ennek nagyon sürgősen véget kell vetni...

– Attila, ez így nem lehet tovább.

– Én is azt hiszem – horkant fel a férfi majdnem nevetve. De csak majdnem.

– Nem tudom, mit szólna a felesége, ha most látná...

– A feleségem legalább kétszáz kilométerre van innen – felelte a férfi némileg értetlenül. Lana pedig azt nem értette, hogy Attila mit nem ért.

– Nincs semmi dolgom házasemberekkel. Értse már meg végre azzal a kemény fejjével!

– Ez roppant biztató – mondta a férfi szárazon. – Az ég áldja meg, Lana, mit számít már az a régi történet?

– Micsoda?! – Lana nem hitt a fülének. – Eddig azt hittem, hogy maga a legbecsületesebb ember a világon. Hát nem érti, nem érzi, mennyire nem tisztességes, hogy...

– Fogalmam sincs, miről beszél – vágott közbe Attila türelmetlenül. – Vagy inkább nem akarom elhinni. Azt hiszi, itt lennék most, ha volna... ha lenne valakim, aki...

– Khm... én kopogtam. Még ha nem is hallotta senki.

Péter hangjára mindketten döbbenet kaptak oda a fejüket. A nyomozó jót mulatott rajtuk. Amatőrök, gondolta elnézően.

Lana és Attila egymástól alig néhány centire ordítottak egymással. És bár Péter egy szót sem értett abból, amit kiabáltak, az elég egyértelmű volt, hogy egy parázs vita közepébe csöppent.

Mindig élvezte a színelőadásokat, pláne, ha a darab írója maga az élet volt. Talán éppen ezért lett rendőr. Itt se vége, se hossza nem volt az ingyencirkusznak.

Hatásos színrelépés, gondolta Lana. Még így, elkeseredetten és dühösen is értékelni tudta Váradi megjelenését. A férfi egyszerű, sötét

öltönyt és fehér inget viselt, a nyakkendőjén elegáns tű csillogott, a kezében pedig, amellyel lazán az ajtófélfára támaszkodott, egyetlen szál vörös rózsát tartott. Hatásos, gondolta Lana ismét. Aztán Attilára nézett. Egyetlen pillantással befogta a férfi viseltes farmerját, fekete pólóját, bőrdzsekijét. És az értetlen fájdalmat a tekintetében.

Ha itt és most választania kellene, minden külső körülmény ismerete nélkül, akkor nem lenne kétséges a választása. De az élet sajnos nem ilyen egyszerű...

Nagyot sóhajtott, és mosolyt erőltetve az arcára, odalépett a vendégéhez.

– Szia. Egy perc, és elkészülök.

Péter a kezébe nyomta a rózsát, és könnyedén arcon csókolta. Egyikük sem figyelt Attilára, így nem látták, hogy zsebre vágja a kezét.

– Azt hiszem, én itt teljesen felesleges vagyok – morogta, és el akart menni mellettük. – Átadom a terepet, haver.

Péter figyelmesen megnézte mindkettőjüket.

– Ugyan már. Minek veszekedni... ha verekedni is lehet.

– Bohóc – morogta Attila. – Semmit nem javított rajtad az a három év, amíg a leopárdoknál voltál, vagy hol a nyavalyában.

Lana felkapta a fejét.

– Csak nem a Fekete Párduc-csapatban voltál?

Péter ránézett, és mindkettejük szemében felismerés csillant.

– Tudtam, hogy láttalak már valahol.

– Micsoda ócska szöveg ismerkedéshez – nevetett Lana. – De te nagyon másképp nézel ki ezzel a felborzolt szőke hajjal, mint tők kopaszon. Pedig a neved is ismerős volt, mégsem jöttem rá.

– Rég volt már – bólintott Péter.

– Akkor én talán megyek is – szólalt meg Attila rosszkedvűen. – Ne fáradjatok, kitalálok egyedül.

Lana észbekapott.

– Egy pillanat – mondta Váradinak. – Kikísérem Attilát.

– Mondom, hogy nem kell.

– De én ragaszkodom hozzá.

Attila vállat vont, és indult kifelé. Lana csak a kertkapuban érte utol.

– Hol a kabátja? – mordult rá Attila. – Mondtam, hogy megfázik ebben a semmi kis blúzban. Menjen vissza a házba!

– Nem megyek be, amíg nem figyel rám.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Figyelek.

– Sajnálom, csak ennyit akartam mondani.

– Nem tartozik nekem semmivel – nézett rá Attila. – Sem bocsánatkéréssel, sem elszámolással. Az én hibám, ha félreértettem.

Lana attól tartott, hogy ő maga is félreértett pár dolgot. De ez most már teljesen mindegy. Már késő.

Becsukta a kertkaput Attila mögött, akinek a keze továbbra is a zsebében volt. Attól félt, hogy ha kihúzza, nem tud ellenállni a kísértésnek, hogy újra magához ölelje Lanát. Vagy hogy elfenekelje...

– Jó mulatást – mondta inkább. – És ne felejtse el reggel időben megjelenni a munkahelyén. Kilenckor várom.

– Igenis, főnök – szalutált Lana tréfásan.

– Még valami – torpant meg Attila. – Semmit nem vonok vissza abból, amit mondtam, megértette? A barátja vagyok, bármi történt is. Ha szüksége van valamire, ne szégyenítsen meg azzal, hogy máshoz fordul. – Megvárta, amíg Lana kényszeredetten rábólint, aztán hozzátette: – De azt az egyet ne felejtse el: ameddig titkolózik előttem, addig én is azt teszem.

Lana homloka még akkor is ráncokban volt, amikor beért a házba. Mi a csudát akart mondani ezzel a férfivel?

De amikor meglátta Pétert, az előbbi gondolatait azonnal elfelejtette. A nyomozó a kanapén ült, vagy inkább feküdt... Öltönye kicsit már összegyűrődött, de így is elegáns volt. Még akkor is, ha szemlátomást mélyen aludt.

Lana elszégyellte magát. Pedig alig pár percre hagyta magára...

– Ébresztő, James Bond – simította meg a férfi kezét.

– Helló. Attól tartok, elaludtam. – Várad mosolyogva nézett fel, sötétkék szemeinek pillantása azonban öreg volt és szomorú.

– Mi történt? – kérdezte Lana halkán.

Péter megcsóválta a fejét.

– Fantasztikusak a nők. Minek kellett volna történnie? Ebben a három és fél percben, amíg nem voltál idebent?

– Honnan tudod, hogy mennyi idő telt el? – mosolyodott el Lana.

– Megnéztem az órát, amikor ledőltem ide. Féltekeny vagyok, nem tagadom – ismerte el, és ez is olyan kedves volt. – Ellenőrizni akartam, mennyi ideig tart, amíg elbúcsúzol Attilától.

– Csak kikísértem – tiltakozott Lana rossz lelkiismerettel.

– Hát persze – mondta Péter csitítóan.

– De én arra gondoltam, mi történt napközben. Hiába sminkeltél, az arcod szinte szürke a fáradtságtól.

– Sminkeltem? – mulatott a férfi.

– Arra a két tucat kávéra gondolok, amit megihattál.

– Csak egy tucat volt.

– Szóval, mi történt?

Péter egy sóhajjal feladta.

– Eltűnt személy keresése a Mátrában. Késő este kaptuk a riasztást. Reggelre lett meg szegény kisöreg... Majd elolvashatod az újságokban.

Lana nem értette.

– Miért téged hívtak? Nincs elég rendőr helyben?

– Ez más. Én katasztrófavédelmis is vagyok, és most teljes mozgósítás volt.

– Hány órát aludtál?

– Egyet sem – mosolyodott el a rendőr ferdén. – Reggeltől itt voltam szolgálatban. Marcsi egyébként jobban van... de a kómából még nem tért magához.

– Tudom – sóhajtotta Lana. – Erzsi néni mesélte.

– Azt hiszem, indulnunk kell, ha még enni is akarunk – kezdett tápázkodni Péter, de Lana a vállára tette a kezét.

– Szereted a mirelit pizzát?

– Micsoda? – zökkent vissza a kanapéra meglepetten a férfi.

– Nem kell elmennünk vacsorázni. – Lana mosolya szinte világított. – Majd én megetetek itthon. Szívesen főzök is valami egyszerűt, mondjuk egy bolognai spagettit, ha akarod. Van saláta is. Addig alhatsz. Egy óra alatt megvan az egész.

– Nem akarom, hogy miattam fáradj. Különben is, azt ígértem, elviszlek valami jó helyre... – Elnyomott egy ásítást.

– Majd legközelebb – mondta Lana szelíden.

– Fantasztikus vagy, Icus – nézett rá Péter csodálkozva, és Lana szíve megrezdült a régi becenév hallatán. – Nem sok nő lenne hajlandó főzni egy elegáns este helyett.

– Én csak azt szeretném, ha jól éreznéd magad – mosolygott rá Lana szeretettel. – Már csak a régi idők emléke miatt is.

A férfi felállt, és magához ölelte Lanát.

– Bárcsak már akkor felfigyeltem volna rád – suttogta a fülébe, aztán megcsókolta, és olyan jó, olyan természetes, olyan meghitt volt a csókja, hogy Lana majdnem elsírta magát, amiért nem érzett semmit mégsem...

Két órával később Lana már a mosogatással is megvolt. Valójában csak be kellett pakolnia a mosogatógépbe, egyedül a tészta lábast mosta el kézzel, aztán letörölte az asztról a ketchup-foltokat, és visszarakta a helyére az erdélyi díszterítőt meg a gyertyatartót. Igazán szép látvány, nézett végig a szobán simogatóan. A banánosládák persze némileg rontják az összképet...

Szép ruhája a fürdőszobában lógott egy vállfán. Teljes tizenöt percig volt rajta. Aztán visszavette a farmert és a pólót, amit napközben viselt, és megfőzte a tésztát. Attila megnyugodhat, nem kellett férfiak tucatjainak az életükkel fizetniük csak azért, mert megpillantották a vállát...

Erzsi néni néhány perc múlva meghozta az álomittas ikreket, és nem győzött csodálkozni, hogy Péter kocsiját a ház előtt látja, és a fiatalok nem mentek el a városba. Lana röviden elmagyarázta a történeteket, aztán ujját a szája elé téve behívta Erzsi nénit a szobába. Óvatosan benyitott a hálóba, és mosolyogva mutatott az ágya felé. Aztán gyorsan becsukta az ajtót, nehogy felébressze Pétert.

– Nagyon romlottnak kellene éreznem magam, amiért az ismeretségünk első éjszakáján az ágyamba engedek egy férfit – mondta mosolyogva. – Sajnos semmi hasznom belőle, úgy alszik, mint a bunda. Hát nem rémes, az első randevúnkon?

– Ha kialussza magát, még jó lehet valamire – kacsintott rá Erzsi néni.

– No persze. És majd az egész falu arról fog beszélni, hogy a hadnagy úr kocsija reggelig a házam előtt parkolt.

– Parkolt az már máshol is – legyintett Erzsi néni. – Ismerik a faluban, mint a rossz pénzt.

– De engem nem – komolyodott el Lana. – Nem szeretném, ha rossz hírem lenne. Még a végén nem kapok munkát miatta.

Erzsi néni keményen ránézett.

– Én nem tudom, ki ülteti el a fejében az ilyen gondolatokat, Icácska. De annyit tudnia kell, hogy itt rendes népek laknak. Nem ütik az orrukat a mások dolgába, és kiállnak a barátaik mellett. Ezt ne felejtse el.

Lana meghatódott.

– Nem fogom elfelejteni. És köszönöm.

De az asszony csak legyintett.

– Sose köszönje, mert nincs mit. No, és most fektessük le a kicsiket, mielőtt rákezdik.

Így aztán Lana első falusi randevúja, amely úgy kezdődött, hogy két férfi között egyensúlyozott, és úgy folytatódott, hogy főznie kellett egy félálomban lévő férfit, végül pontosan úgy végződött, ahogy mind egyik estéje szokott: a gyerekei fürdetésével és lefektetésével. Milyen kiábrándító, mulatott Lana magában, Péter úgy ellazult a társaságában, mintha legalábbis évek óta házasok lennének... És a házasságára emlékeztette Lanát az is, hogy egyedül látta el a gyerekeket, amíg a hálószobai nagy ágyban egy férfi az igazak álmát aludta.

A kérdés már csak az, hogy ő hol fog aludni.

Természetesen alhatott volna a nappaliban is, az új kanapén. Szándékosan kinyithatót vett, ami vendégágyként is szolgálhat, ha például meglátogatják a szülei. De amikor végiggondolta a dolgot, úgy döntött, hogy felesleges az álszenteskedés.

Hiszen pontosan tudja, mit akar tőle Péter, és azt is, hogy ő mit akar Pétertől. A kocsija egész éjjel a ház előtt áll amúgy is, a férfi az ágyában fekszik amúgy is, hát mit sem számít ezek után, hogy ő maga melyik ágyban alszik. Így is, úgy is mindenki azt fog hinni, amit akar.

Nem akarta bevallani magának, hogy a mindenki jelen esetben egyetlen valakit jelent.

Attila is tudni fog róla.

De ugyan mit számít ez? Hiszen ő is tudja, hogy Attila ágyában meg Edit fekszik, és bármit is beszél vagy gondol Attila, ez a jogszerű és a helyes. Edit és Attila. Lana és Péter. És kész. Különben is, ha egy seb sajog, legjobb kivágni a beteg részt... Nem szabad kenetetni, babusgatni, attól csak nehezebben gyógyul...

Nos jó, azzal tehát nem kell foglalkoznia, hogy mit gondol majd Attila, vagy mit gondol majd a falu. A kérdés már csak az, hogy ő maga miként gondolkodik erről az egészről.

Felsóhajtott, és tehetetlenül megrázta a fejét. Hiába, nem tud kibújni a bőréből. Bárcsak ne lenne ennyire gyáva... Bárcsak olyan könnyű szívvel tudna belebonyolódni az ilyen kapcsolatokba, mint a legtöbben manapság...

Még egyszer ellenőrizte az ikreket, aztán elszántan bement a hálószobába.

Mosolyognia kellett a látványon. Péter majdnem teljesen kitakarázott, és gyakorlatilag keresztben feküdt a nagy ágyon. Kezdem sejteni, mit érzett Jancsi, amikor így elfoglaltam az ágyat, vigyorgott magában Lana. Péterem csak alsónadrág volt, és ahogy Lana helyeslően végignézett barnára sült, izmos testén, ismerős bizsergés futott végig rajta. Így van ez jól, bólintott elégedetten, miközben leült Péter mellé, és finoman bökdösni kezdte.

– Ébredj, nyomozók gyöngye – szólongatta halkan. – Ideje hazamenned.

Péter nehezen ébredt, a kábulatán lassan tört át a tudat, hogy hol is van. Lana kíváncsian figyelte. Szinte megható volt a látvány, ahogy a férfi még csukott szemmel már őutána nyúlt, és szelíden magához húzta, majdhogynem félálomban.

– Ez az – suttogta Péter elégedetten. – Tudod, hogy egész nap erről álmodoztam? Csak ez tartott életben, hogy ma éjjel talán itt lehetek az ágyadban.

Lana halkan felnevetett.

– Két napja pedig még azt sem tudtad, hogy a világon vagyok.

A férfi nem válaszolt azonnal.

– Igazság szerint tudtam – mondta végül kissé feszült hangon. – De csak azért, mert átfutottam a falusi bejegyzéseket. Fogalmam sem volt, hogy te vagy az. Amikor tegnap itt jártunk Sanyival, már nagyon ismerős voltál, de még akkor sem tudtam, honnan.

– Egy ilyen hiba azelőtt végzetes lehetett volna – jegyezte meg Lana minden él nélkül.

– De ma már nem sokat számít – vont vállat Péter. Felemelte a fejét, és rámosolygott a nőre. – Meg ne szokj. Mindjárt jövök. Remélem, nem baj, ha elhasználom az egyik törülköződet.

Eltűnt a fürdőszobában, és Lanának teljes tíz perce volt, hogy kigondolja, mit mondjon neki. Persze könnyen rávehetné, hogy itt maradjon, és akkor nem kétséges, hogy mi történne. De egyszerűen képtelen rá. Ez nem az ő stílusa.

Kinyitotta az ablakot, hadd szellőzzön a szoba, és átment a nappaliba. Amikor Péter felöltözve visszajött, ő már az új kanapé sarkán ücsörgött kényelmesen felhúzott lábakkal. A másik sarkán, nem ott, ahol Attila az este...

– Még arra sem emlékszem, egyáltalán megköszöntem-e a vacsorát – ült mellé Péter. – Szégyenletes, hogy így kidőltem, ne haragudj... De majd bepótoljuk, igaz? Tartozom neked egy nagyon szép, nagyon elegáns vacsorával. Megérdelem.

Átfogta a vállát, és finoman maga felé húzta Lana arcát. Ő nem tiltakozott, csak elmosolyodott halványan, de ennyi is elég volt.

– Mi a baj? – suttogta a férfi. – Nem így gondoltad?

– Nincs semmi baj – rázta meg a fejét Lana.

– Nem akarom elsietni. Ez az első együtt töltött esténk. Azt szeretném, ha örökké egy szép emlék maradna neked.

– Én is – felelte rá Lana. Megcsókolta Pétert, de ez inkább amolyan baráti csók volt, és ezt a férfi is pontosan érezte.

– Mi a baj, szívem? – kérdezte újra.

– Ostobaság – horkant fel Lana. – Egy ostoba érzés. Valószínűleg csak azért, mert nekem sosem volt más, csak Jancsi. De... most úgy érzem, mintha megcsálnék valakit. Nem is tudom... Ne haragudj, tényleg. Majd elmúlik.

Péter hallgatott egy percig.

– Attila? – kérdezte végül csendesen.

Ó, Istenem, gondolta Lana. Hát ennyire látszik?...

– Szerelmes vagy belé. – Ez megállapítás volt, nem kérdés, és Lana nem is válaszolt rá. – És ő is szerelmes beléd.

– Ugyan már – legyintett most már Lana. – Képzeld...

– Csak rátok kell nézni. Mennyi ideje is ismered, egy hete? Úgy veszekedtetek, mintha évek óta házások lennétek. Attila meg majd feldőfött a tekintetével, amikor bejöttem. Mit szakítottam félbe?

– Semmi fontosat – mondta Lana keserűen. – Éppen megpróbáltam kiadni az útját.

– Nocsak – mulatott Péter. – És mit vétett a szerencsétlen?

Lana értetlenül meredt rá a félhomályos szobában.

– Hogyhogy mit? Ennek az egésznek sohasem lett volna szabad elkezdődnie. Hiszen nő ember! Én tudtam volna vigyázni magamra, de a férfiakban annyi önuralom sincs, mint egy csirkében. Az egész hetem gyakorlatilag azzal telt el, hogy próbáltam leállítani. De nem lehetett. Egyszerűen nem értem. Pedig olyan rendes, becsületes embernek látszik.

– Az is – szólt közbe Péter halkán.

– Rendes, becsületes emberek nem csalják meg a feleségüket, pláne nem az egész falu szeme láttára.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Ha egy csepp eszem lenne, befognám a szám... de hát előbb-utóbb úgyis megtudod valakitől, és rám lennél dühös, teljes joggal, amiért nem szóltam.

– Miről? – ráncolta össze Lana a homlokát.

– Ki mondta neked, hogy Attila nő?

– Ő maga. Többször beszélt a feleségéről, meg a lányáról. De találkoztam is vele párszor.

– Attila feleségével? – nézett rá Péter mulatva.

– Nem igazán értem, mi olyan vicces – felelte Lana hűvösen.

– Attila évekkal ezelőtt elvált. A volt felesége az ország másik végén lakik, azt hiszem, Szombathelyen, Katával együtt. A kislány csak havonta egy hétvégét tölt itt, meg az iskolai szünetek felét.

Lana fejében, mint a kirakósjáték darabkái, egyszerre a helyükre hullottak az információmorzsák. Egyszerre tisztán látta, mennyi szerencsétlen véletlen, mennyi félreértés, meg nem válaszolt kérdés, hallgatóságos feltételezés, és – talán – szándékos ferdtetés is kellett ahhoz, hogy gyökeret verjen benne ez az elképzelés.

– Szilárdan meg voltam győződve róla, hogy nő – motyogta, és végtelenül ostobának érezte magát. – És Edit?

– Ő meg aztán végképp nem a felesége, még csak nem is a barátnője. Csak szeretne az lenni, ha engem kérdezel... De az az igazság, hogy nem más ő, mint a tréner a dokinak.

– A tréner? – Lana nem tehetett róla, vigyorognia kellett. – A lovait idomítja?

– Dehogy a lovait. A népeket tanítja lovagolni.

Lana vidáman nézett maga elé. Szóval csak egy ostoba félreértés

volt az egész. Hogy is képzelhette Attiláról...

– És most mit fogsz csinálni? – kérdezte Péter halkán. – Elmész Attilához, megmagyarázod, hogy félreértés volt? Bocsánatot kérsz, amiért csalással gyanúsítottad?

Lana jökedve hirtelen lelohadt. Nem, ezt nem teheti meg. Sem Attilával, sem Péterrel, de saját magával sem: elég volt abból az érzelmi hullámvasútból, amit Attila mellett átélt. Egyetlen napon a meghittség, a szerelem, a harag, a vágy, a sértettség...

Arról nem is beszélve, hogy neki is van büszkesége. A mai jelenet után képtelen lenne odaállni Attila elé, és kuncsorogni a megbocsátásért. Kuncsorgásból egy életre elege volt. Különben valószínűleg sikerült vérig sértenie Attilát, és amilyen nehéz ember, nem lesz könnyű kiengesztelni. Talán éppen lehetetlen.

– Nem tudom biztosan, hogy mit akarok – vallotta be végül becsületesen. – Kicsit gyorsan történt minden...

Péter állhatatosan nézte egy percig.

– Ha tudtam volna, mi a helyzet, nem török rád így. Csak egy könnyű estére számítottam.

– Ne haragudj – nézett rá Lana. – Ez nem az én stílusom. De kérek, ne hidd, hogy ki akartalak használni.

– Tudom – mosolyodott el a férfi. – Ne izgulj már annyira! Igazán kellemes este volt. Majd legközelebb, amikor találkozom Attilával, elmesélem neki, milyen kényelmes az ágyad – nevetett fel gonoszkodva.

– Azt próbáld csak meg.

Kikísérte Pétert, és értékelte, hogy meg sem próbálja megcsókolni búcsúzóul. Igazi úriember, kuncogott magában. Péter még egyszer megköszönte a vacsorát, még egyszer biztosította, hogy el fogja vinni egy igazán elegáns helyre, aztán végre elment, és magára hagyta Lanát a gondolataival. De ő már arra is fáradt volt, hogy gondolkozzon. Egyetlen gondolat volt csak az agyában, amíg fogat mosott, levetkőzött, és végre az ágyba zuhant.

Micsoda egy hét volt...